

# ΤΑΡΓΚΑ

Το 'Ατρόμητο' Σηληνόπελο



11

ΠΤΑΜΕΝΟΣ  
ΤΡΟΜΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ

ΗΡΟΪΚΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

# ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΤΡΟΜΟΣ



“Ένα γιγαντιαίο παράξενο όρ-  
νιο φαίνεται στον ούρανό της  
ζούγκλας και τὰ άγρίμια τρέ-  
χουν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις  
οὐρλιάζοντας κατατρομαγμένα!

Ο ΖΑΝΟΥΡ, Ο ΚΤΗΝΩ-  
ΔΗΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ, ΣΤΟΝ  
ΘΑΝΑΣΙΜΟ ΑΓΩΝΑ ΤΟΥ  
ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΤΑΡΓΚΑ  
ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΕΙ ΕΝΑ ΤΡΟ-  
ΜΕΡΟ ΕΝΑΕΡΙΟ ΟΠΛΟ,  
ΠΟΥ ΣΚΟΡΠΙΖΕΙ ΤΟΝ  
ΠΑΝΙΚΟ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ  
ΚΑΙ ΑΠΕΙΛΕΙ ΝΑ ΔΩΣΗ  
ΤΗ ΝΙΚΗ ΣΤΙΣ ΔΥΝΑ-  
ΜΕΙΣ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ!

ΚΕΦ. 1. “Όπου ένα παράξενο  
καὶ γιγάντιο πουλί,  
σκορπίζει τὸν τρόμο  
στὴ ζούγκλα!

Εἶναι πολὺ πρωΐ, δὲν ἔχει  
ἀκόμα ξημερώσει κι’ ἡ  
ζούγκλα ξυπνάει ἀπὸ ἓναν ἀ-  
περίγραπτο θόρυβο, ἀπὸ μιὰ  
συναυλία κραυγῶν, πού ξε-  
φεύγουν ἀπ’ τὰ λαρύγγια ὄ-  
λων τῶν τρομοκρατημένων ἀ-  
γριμιῶν!

Μέσα στὴν ἀπέραντη πυ-  
κνὴ βλάστησι λογιῶν-λογιῶν  
θηρία τρέχουν ἀσυγκράτητα,  
πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Οἱ  
προβοσκίδες τῶν ἔλεφάντων  
φυσσᾶνε σὰν σειρήνες πού  
σημαίνουν συναγερμό. Γρυλ-  
λίζουν οἱ τίγρεις κι’ οἱ πάν-  
θηρες, βρυχῶνται οἱ λεοπαρ-  
δάλεις, σκούζουν οἱ ἀγριόγα-  
τοι, μουγκρίζουν ἀνατριχια-  
στικὰ οἱ κροκόδειλοι! Εἶναι  
μιὰ τρομερὴ ἀναστάτωση ὄ-  
λων τῶν ἀγριμιῶν! “Όλα φω-  
νάζουν καὶ τρέχουν, σὰν ἓνα  
φοβισμένο κοπάδι προβάτων,

πού αντικρύζουν ξαφνικά τὰ δόντια τοῦ λύκου!

Ὁ Ἀτσίδα, πού ἔχει κινήσει πρῶϊ-πρῶϊ γιὰ κυνήγι, μὲ τὸ φυσοκάλαμό του, μένει κατάπληκτος μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ θέαμα. Στὴν ἀρχὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὸν ὁμαδικὸ φόβο τῶν ἀγριμιῶν. Ἐπειτα ἡ...σοφὴ κεφάλαια του κατεβάζει μιὰ σκέψι, πού τὸν κάνει νὰ χαμογελάσῃ ἱκανοποιημένα. Τραβάει μὲ τὰ δόντια του τὸν χαλκᾶ τῆς μύτης του καὶ τὸν γλείφει μ' ἐνθουσιασμό. Ἐπειτα μονολογεῖ:

— Ἐγκὼ τρομάξει - τρομάξει θηρίος! Ἐγκὼ, φύσα φύσα κάλαμος νικήσει θηρίος! Θηρίος βλέπει ἐμένα, τρέμει - τρέμει ἐμένα, τρέξει-τρέξει γκλυτώσει ἀπὸ μένα! Ἐγκὼ ὄχι ἀφήσει θηρίος φύσει-φύγει! Ἐγκὼ κυνηγήσει θηρίος, ἐγκὼ... σκοτώσει θηρίος!

Καί, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ἀρχίζει νά... τρέχῃ πίστῶ ἀπ' τὰ τρομοκρατημένα θηρία... καταδιώκοντάς τα!

Αὐτὸ τό... κυνηγητὸ βαστάει πολλὴν ὥρα.

Τὰ θηρία εἶναι τόσο φοβισμένα, ὥστε δὲν γυρίζουν κἂν νὰ ἰδοῦν τὸν Ἀτσίδα. Κι' ὁ κωμικὸς νέγρος, σίγουρος πιά πῶς τοὺς...πῆρε τὸν ἀέρα, τὰ... καταδιώκει γεμάτος πολεμικὸ μένος! Τὸ θράσος του ἔχει γίνῃ τόσο μεγάλο, ὥστε σὲ μιὰ στιγμὴ, πού διασταυρῶνεται μ' ἕναν ἐλέφαντα, κορδώνεται μπροστὰ του καὶ τοῦ φωνάζει χειρονομώντας ἀπειλητικά:

— Πίσω! Ἐσὺ στρίψει-στρίψει! Ἐσὺ ὄχι στρίψει-στρίψει, ἐγκὼ βάλει ἐμένα, πατήσῃ ἐσένα, λυώσῃ ἐσένα!

Ὁ ἐλέφαντας πού καλπάζει τρομοκρατημένος ἀπὸ κάποια μυστηριώδη κι' ἀνεξήγητη αἰτία, τραβάει λοξὰ τὴν πανίσχυρη προβοσκίδα του καί, κατεβάζοντάς τὴν πλάγια, χτυπάει τὸν Ἀτσίδα στὰ μαλακά, τὸν τινάζει ψηλά, τὸν κάνει νὰ διαγράψῃ ἕνα κυκλικὸ ταξίδι στὸν ἀέρα καὶ τὸν στέλνει νὰ πέσῃ ἀνάσκελα, σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ χόρτα — εἴκοσι μέτρα μακρύτερα! Ἐπειτα συνεχίζει τὸν τρομαγμένον καλπασμό του!

Ὁ κωμικὸς νέγρος γιὰ μιὰ στιγμὴ ζαλίζεται.

Γρήγορα συνέρχεται καὶ βρίσκει... ἀνασκελωμένος στὰ χόρτα, μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του ἀνοιχτὰ καὶ μὲ τὸ βλέμμα του στηλωμένο στὸν οὐρανό. Μένει ἐκεῖ ἀκίνητος, γιὰ κάμποσες στιγμές, ξαφνικά, ὅμως, τὰ μάτια του γουρλώνουν, γίνονται μεγάλα σάν... γροθιᾶς μικροῦ παιδιοῦ καὶ πετιοῦνται ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τοὺς! Τὸ θέαμα πού αντικρύζει ψηλά, στὸν οὐρανό, τὸν γεμίζει κατάπληξι. Λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὶς κορυφές τῶν ψηλότερων δέντρων στέκεται ἀκίνητο ἕνα μαῦρο πετούμενο, πού μοι ἄζει μὲ ὄρνεο τερατώδους μεγέθους καὶ βρυχᾶται ἀπειλητικά!

Ὁ Ἀτσίδα ἔχει δῆ κι' ἄλλοτε ἀεροπλάνο, ἀλλὰ τοῦτο

που βλέπει τώρα είναι κάτι άλλοιωτικό.

Πρώτα - πρώτα φαίνεται πιό μεγάλο κι' έχει ένα σχήμα αποκρουστικό.

Κι' έπειτα δέν φεύγει, δέν τρέχει! Μένει εκεί, ακίνητο, καταμεσής στον άέρα, ανάμεσα στον ουρανόν και στη γή και μουγκρίζει!

Πρόκειται για ένα γιγάντιο έλικόπτερο, κι' ό 'Ατσίδας, που δέν έχει ξαναδῆ τέτοιο πράγμα, πιστεύει πως αντικρύζει ένα όρνεο τρομαχτικό!

Μέσα στην ψυχή του φωλιάζει ό τρόμος.

Τώρα καταλαβαίνει τί ήταν εκείνο, που είχε τρομοκρατήσει όλα τ' άγρίμια της ζούγκλας.

Τό κυττάζει με την ψυχή στα δόντια και φοβάται να κινηθῆ, μήπως τόν...δῆ τό φοβερό πετούμενο και πέση άπάνω του και τόν κατασπαράξη!

Τά πελώρια δόντια του έχουν τραθήξη τόν πελώριο χαλκά της μύτης του και τόν κρατάνε σφιχτά, σημάδι τρομερού πανικού.

Τό γιγάντιο έλικόπτερο στέκει πάνω άπό τά δέντρα της ζούγκλας κι' ή πελώρια έλικά του μουγκρίζει όλοένα και πιό έντονα.

Και, ξαφνικά, δυνατά φτερουγίσματα ακούγονται στον άέρα κι' ένα σμήνος άπό έξαγριωμένους γυπαετούς προβάλλει άπ' τό βάθος του όρίζοντα!

Τά τεράστια άρπαχτικά όρνεα έχουν, ως τώρα, την ά-

διαφιλονείκητη βασιλεία των αϊθέρων και ή ξαφνική παρουσία του έλικόπτερου, τὰ γεμίζει άπό μιάν άσυγκράτητη μανία. Πιστεύουν κι' αυτά ότι πρόκειται για κάποιο καινούργιο είδος πετούμενου και χύνονται άπάνω του, να τό κατασπαράξουν! Τά πελώρια φτερά τους χτυπούν τόν άέρα. Τά χαλύβδινα γυριστά ράμφη τους και τά άτσάλινα νύχια τους ζητούν μάταια, να ξεσκίσουν τά σιδερένια τοιχώματα του έλικόπτερου! Τρομεροί κρωγμοί ξεφεύγουν άπ' τά λαρύγκια τους! Είναι μιá επίθεσις λυσσασμένη. Οί γυπαετοί απομακρύνονται για λίγο και ξαναχουμούν με περισσότερη όρμη, ώσπου μιá πλατειά άμπάρα άνοίγει στα πλευρά του έλικόπτερου κι' ένα μυδραλλιοβόλο αρχίζει τό ρυθμικό κακάρισμά του! Μικρές φλογίτσες ξεπηδούν άπό τά σπλάχνα του έλικόπτερου. 'Αναρίθμητα πυρωμένα άτσάλια σκορπίζονται προς όλες τις διευθύνσεις. 'Ο πρώτος γυπαετός που συναντιέται μ' ένα τέτοιο άτσάλι, διπλώνει τά φτερά του, στροβιλίζεται και πέφτει σαν γιγάντιο κουρέλι. 'Ο δεύτερος πάλι πέφτει με τά φτερά του άνοιγμένα διάπλατα και σκεπάζει μιάν έκτασι έφτά τετραγωνικά μέτρα γῆς!

'Ακίνητος ό 'Ατσίδας, με τις πλάτες του καρφωμένες στο χῶμα, παρακολουθεϊ έντρομος την τρομερή σκηνή. 'Από τη θέση που βρίσκεται, δέν βλέπει τό μυδραλλιοβό-

λο. Ἀκούει μόνον τὸ κακάρισμά του, ἀνακατεμένο μὲ τὸν βόμβο τῶν ἐλίκων καὶ πιστεύει, πῶς ὅλος αὐτὸς ὁ θόρυβος εἶναι ἡ ἔκφρασι τῆς ὀργῆς τοῦ τερατώδους πουλιού! Ἐπειτα βλέπει τοὺς πελώριους γυπαιτοὺς νὰ πέφτουν κεραυνοβολημένοι κι' ὁ τρόμος του πολλαπλασιάζεται. Αὐτὸ τὸ μυστηριώδες πετούμενο πρέπει νὰ εἶναι παντοδύναμο, γιὰ νὰ σαρώνη μὲ τόση εὐκολία τοὺς βασιλιάδες τῶν αἰθέρων!



Τὸ ἐλικόπτερο μουγκρίζει προσπαθώντας ν' ἀνυψωθῆ κι' ὁ Τάργκα μὲ μίαν ὑπεράνθρωπη δύναμι ἀγωνίζεται νὰ τὸ συγκρατήσῃ χάμω, στὸ ἔδαφος

Τώρα κανένας γυπαιτὸς δὲν ἔχει μείνει στὸ φτερό.

Ἄλλοι ἔχουν σωριαστῆ κατὰ χάμα, νεκροί.

Ἀλλά, νά! Καὶ τὸ ἐλικόπτερο ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει κι' αὐτὸ σιγά-σιγά πρὸς τὴ γῆ. Τὸ μούγκρισμά του γίνεται ὀλοένα καὶ πιὸ δυνατὸ. Στὸ τέλος κάθεται μαλακὰ στὰ ξερόχορτα καὶ μένει ἀκίνητο. Τὸ μούγκρισμά του παύει.

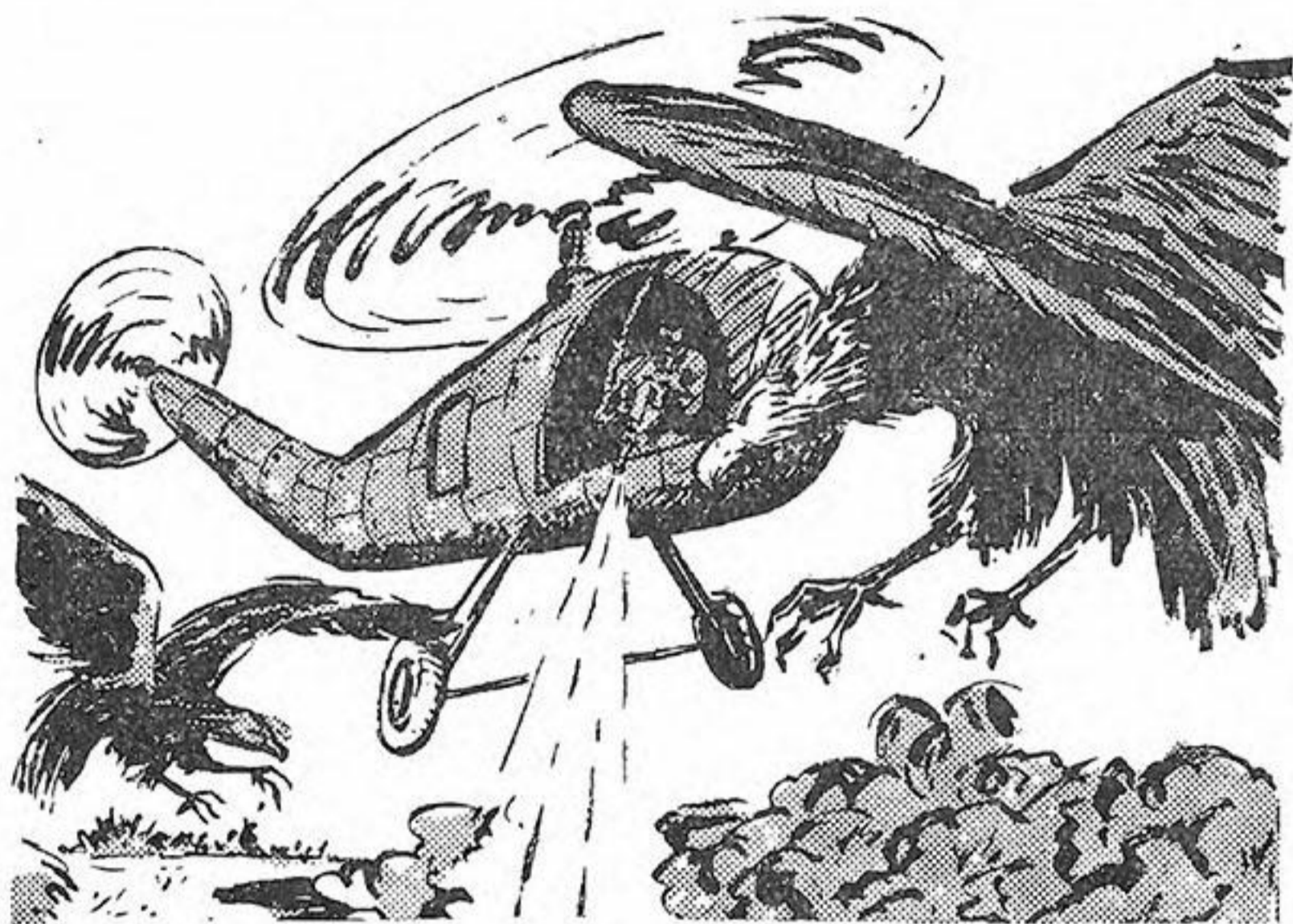
Ἀκίνητος πάντα στὴ θέσι του ὁ Ἀτσίδας, στριφογυρίζει τὰ μάτια του μέσα στὶς κόγχες τους καὶ συλλογίζεται:

— Μεγκάλο πουλὶς ὄκι μουγκρίζει, μεγκάλο πουλὶς ἔκεις πετάνει, ἐγκὼ πάρει μεγκάλο πουλὶς τρώει-τρώει μέρες πολλές, ἔντομάντες πολλές.

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις παίρνει κουράγιο. Ἀνασηκώνεται λίγο, βλέπει τὸ ἐλικόπτερο, ποὺ ἀκίνητῆ λίγο μακρύτερα κι' ἐπειδὴ φοβάται νὰ τὸ πλησιάσῃ, βρίσκει μίαν ἄλλη σοφὴ λύσι: ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ τραβάει κοντά του τὸν μακρὸ καὶ λυγερὸ κορμὸ μιᾶς κλημασίδας, ποὺ ἔχει ξεραθῆ κι' ἔχει γίνῃ ἓνα γερὸ χορτόσκοινο. Σχηματίζει μιὰ θηλιὰ στὴν ἄκρη, τὴν μετατρέπει σὲ λάσσο καὶ τὴν πετάει μὲ ἀρκετὴ τέχνη πρὸς τὸ ἐλικόπτερο.

Τὸ χορτόσκοινο ξεκουλουριάζεται στὸν ἀέρα, σὰν ἓνα πελώριο φίδι. Ἡ θηλιὰ πέφτει στὴ μιὰ ρόδα τοῦ ἐλικόπτερου καὶ δένεται ἀπάνω τῆς σφιχτά.

Ὁ Ἀτσίδας γλείφει μ' εὐ-



Ἄνοίγει μιὰ πλάγια ἀμπάρα καὶ τὸ μιδραλλιοβόλο ἐξοντώνει τοὺς ἐξαγριωμένους γυπαετούς.

χαρίστησι τὸν χαλκᾶ τῆς μύτης του. Καὶ μονολογεῖ:

—Μεγκάλος πουλὶς πεταμένος εἶναι. Ἐγκὼ τραβήξει-τραβήξει ματζὶ μου, ψήσει-ψήσει, φάει-φάει...

Ἄμέσως, ὅμως ἀνατινάσσεται σὰ νὰ τὸν τσίμπησε ἓνα χοντρὸ ἀγκάθι. Τὸ μακρὺ τεντωμένο χορτόσκοινο, καθὼς τὸ κρατᾷ ἀπὸ τῆ μιά του ἄκρη, ἀρχίζει νὰ τρέμη. Τὸ βλέμμα τοῦ ἀστείου νέγρου τρέχει στὸ πελώριο πετούμενο καὶ τὸ βλέπει νὰ συγκλονίζεται ὀλόκληρο, νὰ μουγκρίζη ἀπειλητικὰ κι' ἔπειτα νὰ ὑψώνεται σιγά-σιγά καὶ κάθετα πρὸς τὸν οὐρανό!

Ἕνας ἀπερίγραπτος πα-

νικὸς καταλαμβάνει τὸν Ἀτσίδα! Ἀρχίζει τώρα νὰ πιστεύη, πὼς αὐτὸ τὸ ἱπτάμενο τέρας εἶναι ἀθάνατο. Πὼς εἶναι κάποιον προῖστορικό σαρκοφάγο, ποὺ τριγυρίζει πάνω ἀπ' τὴ ζούγκλα, γιὰ νὰ κατασπαράξῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ τ' ἀγρίμια τῆς!

Τὰ δάχτυλά του συσπῶνται καὶ σφίγγουν δύνατὰ τὸ χορτόσκοινο, ποὺ κρατοῦν. Τὰ τρομαγμένα μάτια του κυττοῦν τὸ ἐλικόπτερο, ποὺ ἀνεβαίνει σιγά-σιγά πρὸς τ' ἀπάνω, ξεπερνώντας τὶς κορυφές καὶ τῶν πιὸ ψηλῶν δέντρων. Τὸ χορτόσκοινο, ποὺ εἶναι σφιγμένο μὲ θηλειὰ στή ρόδα του, τεντώνεται ὀλοένα

καὶ πιὸ πολὺ. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή ὁ Ἄτσίδας νοιώθει μιὰ πελώρια κι' ἀκατανίκητη δύναμι νὰ τὸν τραβάει πρὸς τὸν οὐρανό!

Ἡ πρώτη σκέψις ποὺ γεννιέται στὴ χοντρή κεφάλαι τοῦ εἶναι πῶς τὸ γιγάντιο πετούμενο θέλει νὰ τὸν πάη στὴ φωλιά του, γιὰ νὰ τὸν κατασπαράξῃ!

Ἡ κουταμάρα του τὸν κάνει νὰ σφίξῃ τὸ χορτόσκοινο ἀκόμα πιὸ δυνατὰ καὶ τὸ ἐλικόπτερο, συνεχίζοντας τὴν ἄνοδό του, τὸν τραβάει κι' αὐτὸν πρὸς τὰ ὕψη!

Πρὶν περάσουν λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ Ἄτσίδας ταξιδεύει κρεμασμένος ἀπὸ τὸ χορτόσκοινο, σὰν ἓνας παράξενος μαῦρος καρπός! Κάθε τόσο ἀνοίγει τὴν μεγάλη στοματάρια του, γιὰ νὰ μπήξῃ μιὰ κρούγῃ ἀπελπισίας.

Τώρα καταλαβαίνει πῶς ἦταν μεγάλη ἡ βλακεία του νὰ κρατᾷ σφιχτὰ τὴν ἄκρη τοῦ χορτόσκοινου. Ἀλλὰ εἶναι πολὺ ἀργά. Δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ, γιατί, τότε, θὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ ὕψος, ποὺ βρίσκεται καὶ θὰ κομματιαστῇ πάνω στὰ βράχια τῆς γῆς! Κρατιέται, λοιπόν, ὅσο μπορεῖ πιὸ γερά, καὶ συνεχίζει τὸ παράξενο κι' ἀθέλητο ταξίδι του. Στὸ δρόμο τὸν συναντοῦν κοπάδια ἀπὸ μεγάλες κι' ἄγριες σφήκες τῆς ζούγκλας, ποὺ τὸν τριγυρίζουν περίεργα καὶ τὸν...τσιμποῦν μὲ μανία, ὅπου βροῦν!

Ὁ Ἄτσίδας, πονάει καί... γαργαλιέται. Τὴ μιὰ γκαρίζει ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν ἄλ-

λη ξελιγώνεται στὰ γέλια ἀπ' τό... γαργάλητό. Συγχρόνως κλωτσάει μὲ τὰ πόδια του σὰν δαιμονισμένος, γιὰ νὰ διώξῃ τὰ ἐνοχλητικὰ ἔντομα.

Νά, ὅμως, ποὺ τὸ ἐλικόπτερο χαμηλώνει τώρα λίγο-λίγο. Κάνει βόλτες πάνω ἀπὸ τὴ ζούγκλα, σὰν ὄρνεο, ποὺ ἀναζητᾷ τὰ λεία του. Τὰ ψηλότερα φυλλώματα τῶν πιὸ μεγάλων δέντρων χαϊδεύουν κάπου-κάπου τὶς ρόδες τοῦ χαλύβδινου πετούμενου. Ὁ Ἄτσίδας ποὺ βρίσκεται κρεμασμένος ἀπὸ κάτω, μπλέκεται χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ μέσα σὲ μιὰ τέτοια φυλλωσιά, σφήνώνεται ἀνάμεσα στοὺς κλάδους, τὸ χορτόσκοινο ξεφεύγει ἀπ' τὰ χέρια του κι' αὐτὸς μένει ἐκεῖ, ἐνῶ τὸ ἐλικόπτερο συνεχίζει τὶς ἔρευνές του, χωρὶς νὰ πάρῃ εἶδησι τὴν ἀπουσία τοῦ κωμικοῦ νέγρου!

Ὁ Ἄτσίδας ἀνασαίνει λαχανιασμένα.

Μὲ τὶς χεροῦκλες του τρίβεται ὀλόκληρος, γιατί τὸ πρόσωπό του εἶναι πρισμένο καὶ τὸ σῶμα του ἔχει τουμπανιάσει ἀπὸ τὰ τσιμπήματα, ποὺ τοῦ ἔκαναν οἱ σφήκες. Ὡστόσο εἶναι χαρούμενος, ποὺ ξεγλύτωσε ἀπὸ τὰ ...νύχια τοῦ τρομεροῦ πετούμενου. Καί, καθὼς τὸ βλέπει νὰ ξαναγυρίζῃ καὶ νὰ κἀνῃ βόλτες πάνω ἀπὸ τὸ δέντρο του, καταλαμβάνεται καὶ πάλι ἀπὸ πανικό.

— Μεγκάλο πουλὶς τρώει-τρώει ἔμένα, μούρμουρίζει. Ἐγκὼ πάρει ἔμένα, πάει ἔ-

μένα κύριος Τάργκα και κύριος Μαλόα. Έγκω γκλυτώσει έμένα!

Αγκαλιάζει τόν κορμό του δέντρου, γλυστράει ως τή ρίζα του και τὸ βάζει στὰ πόδια.

Λίγα μέτρα πιὸ πέρα καταλαβαίνει, πὼς βρίσκεται πολὺ κοντὰ στὴ σπηλιὰ του Τάργκα και τῆς Μαλόα.

Αὐτὸ τὸν κάνει νὰ νοιώθῃ τὸν ἑαυτὸ του πιὸ ἀσφαλισμένο. Καί, τρέχοντας, φωνάζει:

— Κύριος Τάργκα! Κύριος Μαλόα! Κύριος Τάργκα!

ΚΕΦ. 2. Ὅπου ὁ Τάργκα δέχεται ἐπισκέψεις ἀπὸ τόν... οὐρανό και ἡ Μαλόα τρώει μερικά δυσκολοχώνευτα χάπια...

**Ο** Τάργκα, τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, πρὶν φανῆ ὁ ἥλιος πίσω ἀπ' τὰ βουνὰ τῆς Ἀνατολῆς, ἔχει πάρει τὸ τόξο του κι' ἔχει βγῆ γιὰ κυνήγι. Θέλει νὰ φέρῃ στὴν ἀγαπημένη του Μαλόα τὸ τρυφερὸ κρέας ἑνὸς μικροῦ ζαρκαδιοῦ και μερικοὺς διαλεχτοὺς γλυκοὺς καρπούς, γιὰ τὸ μεσημεριανό τους φαί.

Σήμερα, ὅμως, ἡ ζούγκλα ἔχει ξυπνήσει κάπως παράξενα. Μιὰ ἀνατριχίλα πλανιέται ἀνάμεσά της. Τ' ἀγρίμια γρυλλίζουν παράξενα, στριφογυρίζουν γεμάτα ἀνησυχία, δείχνουν τὰ δόντια τους, ἔχουν τὰ νύχια ἔτοιμα νὰ ξεσκίσουν σάρκες και, μὲ τὸ

παραμικρό, ἔφορμουν σὰν λυσσασμένα!

Ἀπ' τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων, ἀπ' τὶς λόχμες, ἀπὸ τ' ἀγκάθια, ἀπὸ παντοῦ, ξεπετιοῦνται πάνθηρες και τίγρεις! Ὁ Τάργκα, μόλις ποὺ προφταίνει νὰ τὶς ἀντιμετώπισῃ, κτυπῶντας τὶς μὲ τὸ τόξο του. Ἀπὸ μακριὰ ἀκούγονται τὰ βαρεῖα καλπασματα τῶν ρινόκερων και οἱ τρομαγμένες κραυγές τῶν κροκοδείλων.

Τὸ Ἑλληνόπουλο δὲν ἔχει δῆ τὸ γιγάντιο ἐλικόπτερο, ποὺ πετάει χαμηλά, πάνω ἀπ' τὰ δέντρα τῆς ζούγκλας και, γι' αὐτό, δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὸν τρόπο τῶν ἀγριμιῶν. Συνεχίζει ὡστόσο τὸ κυνήγι του και, μετὰ, γυρίζει στὴν σπηλιὰ του, κρατώντας ἀπάνω στοὺς ὠμούς του ἕνα μικρὸ τρυφερὸ ζαρκαδί.

Ἡ Μαλόα τὸν ὑποδέχεται γελαστή.

Γρήγορα - γρήγορα ἐτοιμάζουν τὴ φωτιά κι' ἕνα ξύλινο σουβλί, γιὰ νὰ ψήσουν τὴν τροφή τους. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἀκούνε ἕνα παράξενο βουητὸ και μιὰ μακρυνὴ τρομαγμένη φωνή, ποὺ κραυγάζει:

— Κύριος Μαλόα! Κύριος Τάργκαα!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο πετιέται ὀρθιο.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἀτσίδας!, λέει κυττάζοντας δεξιά κι' ἀριστερά. Τί τοῦ συμβαίνει, πάλι;

Ὅπως εἶδαμε, εἶναι πραγματικὰ ὁ Ἀτσίδας. Καθὼς



τρέχει φοβισμένος προς τη σπηλιά του Τάργκα, διασχίζει ένα ξέφωτο. Ξαφνικά βλέπει από πάνω το έλικόπτερο, που κάνει επίμονες βόλτες, σὰ νὰ ἀναζητάη κάτι. Ἀπὸ τὸν φόβο μήπως τὸν δῆ τὸ «μεγκάλο πουλὶς» ὁ Ἀτσίδας κάνει μιὰ βουτιά καὶ πέφτει μέσα σ' ἓνα πελώριο πλατύφυλλο φυτό.

Ἀπὸ κεῖ, κρυμμένος, παρακολουθεῖ τὶς ὑποπτες κινήσεις τοῦ μεγάλου πουλιοῦ. Ξαφνικά, μιὰ ἀμπάρα πέφτει ἀπ' τὰ πλευρά του κι' ἓνα



Ὁ Τάργκα ἀναγκάζεται νὰ τοξεύη τὰ ἐξαγριωμένα ἀγρίμια τῆς ζούγκλας.

χάσμα, σὰν πελώριο στόμα, ἀνοίγει. Ὁ τρόμος τοῦ ἀστείου νέγρου πολλαπλασιάζεται. Μουρμουρίζει μὲ τρεμούλα:

— Μεγκάλο πουλὶς ἀνοίγεις στόμας του! Φάει-φάει ντύο... ἐλέφαντος, τρεῖς ἐλέφαντος, ὄκι χορτάσει!

Τῆ στιγμῆ ἐκείνη τὸ ἐλικόπτερο μένει ἀκίνητο στὸν ἀέρα.

Ἀπὸ τὸ μεγάλο ἄνοιγμα τῶν πλευρῶν του προβάλλει ἓνα χέρι, πὺ ρίχνει στὸ κενὸ ἓνα πελώριο σκοινί. Ἐπειτα βγαίνει ἓνας ἄντρας μὲ τερατώδη μυϊκὴ διάπλασι καὶ μὲ τριγωνικὸ ξυρισμένο κρανίο.

Πιάνεται ἀπ' τὸ σκοινὶ καὶ γλιστράει πρὸς τὰ κάτω.

Ὁ Ἀτσίδας ζαρώνει ἀκόμα πιὸ τρομαγμένος.

— Τζανούρ!,, μουρμουρίζει. Μεγκάλος πουλὶς φάει-φάει Τζανούρ, μεγκάλος πουλὶς φτύνει- φτύνει Τζανούρ! Τζανούρ κλωτσήσει - κλωτσήσει ἐμένα!

Στὴν ἀρχὴ ὁ Τάργκα τὸν κυττάζει σαστισμένος. Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί τοῦ λέει. Ἐπειτα, ὅμως, σηκώνει τὰ μάτια στὸν οὐρανό. Βλέπει τὸ πελώριο ἐλικόπτερο νὰ διαγράφῃ κύκλους ἀπάνω ἀπ' τὴ σπηλιά του καὶ μπαίνει ἀμέσως στὸ νόημα! Ὁ Ζανούρ, ὁ κτηνώδης Γερμανός, ἐπιτίθεται καὶ πάλι. Τούτῃ τῆ φορὰ ἔχει βάλει εἰς ἐνέργειαν τὰ μεγάλα μέσα! Πετώντας χαμηλὰ μὲ τὸ ἐλικόπτερο, ψάχνει ἀπ' τὸ πρῶν τῆ ζούγκλα, γιὰ ν' ἀνα-

καλύψη τῆ θέσι τῆς σπηλιᾶς τοῦ Τάργκα. Καί, ψάχνοντας ἔτσι, ἔχει γίνει ὁ φόβος κι' ὁ τρόμος τῶν ἀγριμιῶν, πού γιά πρώτη φορά βλέπουν ἕνα τέτοιο χαλύβδινο τέρας, πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους! Σὲ λίγες ὥρες ἔχει ἐπισημάνει τὸν στόχο του. Καί, τώρα, κατεβαίνει γιά νὰ ἐπιτεθῆ, ἐνῶ τὸ ἐλικόπτερο στριφογυρίζει χαμηλά, ἕτοιμο νὰ τὸν ὑποστηρίξει στὴν ἐπίθεσί του, μὲ πυκνὰ φονικὰ πυρά!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο μουγκρίζει σὰν παγιδευμένο λεοντάρι. Χουφτιάζει τὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ καὶ τὴν τραβάει μὲ λύσσα.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγεται τὸ κακάρισμα ἐνὸς πολυβόλου. Πυρωμένα βλήματα σφυρίζουν δεξιὰ κι' ἀριστερά. Κλαδιὰ δέντρων τσακίζονται καὶ πέφτουν χάμω μὲ πάταγο.

— Ὁ Ζανούρ χτυπάει!, φωνάζει ὁ Τάργκα. Προσοχή! Φυλαχθῆτε!

Ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη γίνεται ἀγνώριστος. Τὰ μαύρα μάτια του ἀστράφτουν, σὰν ἀναμμένα κάρβουνα, τὸ τέλειο κορμί του συσπειρώνεται, πηδάει ἐλαστικὰ στὴν κοντινὴ λόχη κι' ἀπὸ κεῖ, μὲ σβελτάδα φιδιοῦ σέρνεται πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῶν ἀντιπάλων του. Ὅλες αὐτὲς τὶς κινήσεις τὶς κάνει μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο. Ἡ Μαλόα τὸν ἀκολουθεῖ μὲ τὴν ἴδια γρηγοράδα. Δυὸ ἄνθρωποι τοῦ Ζανούρ, πού ζυγώνουν ἀπὸ κείνη τὴν



Μὲ τὸ ἀριστερὸ τῆς χέρι τυλιγμένο σὲ μιὰ κληματίδα ἢ Μαλόα πηδάει ἀπάνω στὸν σύντροφο τοῦ Γερμανοῦ.

πλευρά, τὸν χάνουν ξαφνικὰ ἀπὸ τὰ μάτια τους. Ὁ ἕνας τους σφίγγει μὲ λύσσα τὸ αὐτόματο καὶ μουγκρίζει:

— Ποῦ χάθηκε ὁ δαίμονας; Μιὰ στιγμή ἂν τὸν πρόφταινα, θὰ τὸν ἔκανα σουρωτήρι! Ἀλλὰ τώρα...

Δὲν προφταίνει νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του.

Ὁ Τάργκα ἔχει κιόλας βρεθῆ κοντά του. Εἶναι ἀόρατος, κρυμμένος μέσα στὴ λόχη. Στέκεται λίγο. Κι' ἔπειτα οἱ πελώριοι μυῶνες τοῦ καλογυμνασμένου κορμιοῦ

του, συσπειρώνονται κι' άμέσως τεντώνονται, δίνοντάς του μιάν άπίστευτη ώθησι πρὸς τὰ μπρὸς κι' άπάνω!

Τὸ άτρόμητο Ἑλληνόπουλο έξακοντίζεται σαν μιὰ νεαρή λεοπάρδαλις. Πέφτει άπάνω στὸν κακούργο, πρὸς άπειλεῖ νὰ τὸν κάνη «σουρωτήρι» καὶ τὸ δεξί του χέρι άνεβοκατεβαίνει με δύναμι. Ἡ άτσαλένια λεπίδα τοῦ μαχαιριοῦ του βυθίζεται ὡς τὴ λαβὴ στὴ μαλακὴ σάρκα τοῦ λαιμοῦ. Ὁ έχθρὸς ρογχίζει, φτύνει αἷμα καὶ τὰ χέρια του λύνονται, αφήνοντας τὸ αὐτόματο νὰ κυλιστῆ στὰ χαμόκλαδα. Ἀπὸ πάνω κυλιέται κι' ὁ Γερμανός!

Ὁ σύντροφός του μένει κατάπληκτος ἀπὸ τὴν άπρόοπτη εμφάνισι καὶ τὴν τρομερὴ γρηγοράδα τοῦ άτρόμητου Ἑλληνόπουλου. Ἔτσι, καθὼς τὸν βλέπει νὰ πέφτη με ὄρμη κεραινοῦ άπάνω στὸν Γερμανό, καὶ νὰ κυλιέται χάμω μαζί του, δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιοῖ τὸ ὄπλο του. Φοβάται μήπως ἡ σφαίρα λαθέψη καὶ χτυπήσῃ τὸν δικό του ἄνθρωπο. Γι' αὐτὸ σηκώνει με λύσσα τὸ άκόντιο καὶ έτοιμάζεται νὰ τὸ βυθίσῃ ανάμεσα στὶς ὠμοπλάτες τοῦ Τάργκα.

Ἄλλὰ ἔχει λογαριάσει χωρὶς τὴ γρηγοράδα, τὴν εὐλυγισία καὶ τὴν τόλμη τῆς Μαλόα!

Ἡ ἥρωϊκὴ συντροφισσα τοῦ Ἑλληνόπουλου, τὸν βλέπει. Τὸ μάτι τῆς ζυγιάζει άστραπιαία τὴν άπόστασι πρὸς τὴ χωρίζει άπ' αὐτόν. Ἄμέ-

σως άρπάζει τὴν κλημασίδα πρὸς κρέμεται ἀπὸ κάποιον δέντρο. Τὴν τυλίγει δυὸ γύρους στὸν καρπὸ τοῦ άριστεροῦ χεριοῦ τῆς, παίρνει φόρα καὶ τινάζεται στὸν άέρα, σφίγγοντας στὸ δεξί τῆς ἕνα κοφτερὸ μαχαίρι. Τὸ καλλίγραμμο κορμί τῆς ταξιδεύει κυκλικά, με ταχύτητα άστραπῆς καὶ πέφτει ακρίβως άπάνω στὸν ἄνθρωπο, πρὸς έτοιμάζεται νὰ χτυπήσῃ τὸν Τάργκα. Τὸ μαχαίρι τῆς Μαλόα εἶναι πιὸ γρήγορο ἀπὸ τὸ άκόντιο τοῦ άλλου. Πέφτει ταχύτατα καὶ βυθίζεται στὸ στήθος του. Τὸ άτρόμητο Ἑλληνόπουλο, καθὼς γυρίζει ν' αντιμετώπισῃ τὸν δεύτερο αντίπαλό του, τὸν βλέπει νὰ πέφτη στὴ γῆ, σαν δέντρο πρὸς τὸ δούλεψε τὸ κοφτερὸ πελέκι τοῦ έπιδέξιου ξυλοκόπου!

— Ἐν τάξει, Μαλόα! λέει λαχανιασμένα ὁ Τάργκα.

Τὸ τέλειο κορμί του, καμπουριασμένο γιὰ νὰ μὴ δίνῃ στόχο, στηρίζεται στὰ λυγισμένα πόδια του. Εἶναι μιὰ στάσι άμυντικὴ καὶ συγχρόνως έπιθετικὴ. Τὸ βλέμμα του σαρώνει ὅλη τὴ γύρω ἔκτασι, τρυπώνει ανάμεσα σὲ λόχμες καὶ κουφάλες, προσπαθώντας ν' ανακαλύψῃ πρὸς κρύβονται οἱ άλλοι έχθροί.

Καί, ξαφνικά, πηδάει σαν λεοντάρι!

Ἄρπάζει τὸν σκοτωμένο Γερμανό, τὸν σφίγγει σαν θώρακα στὸ στήθος του καὶ μ' ἕνα σάλτο βρίσκειται μπροστὰ στὴ Μαλόα. Τὴν ἴδια στιγμὴ άκούγεται τὸ κακάρι-

σμα ενός αυτόματου. Οί σφαίρες, που προωρίζονταν για τὸ κορμί τῆς Μαλόα, σκοντάφτουν στὸν σάρκινο θώρακα πὸν κρατάει ὁ Τάργκα στὸ στήθος του καὶ βυθίζονται σὲ μυῶνες νεκροὺς καὶ τσακίζουν νεκρὰ κόκκαλα! Ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας μένει ἄτρωτος. Φυσικά, μένει ἄτρωτη κι' ἡ Μαλόα, πὸν βρίσκεται πίσω του. Τὸ ὄμορφο κορίτσι τῆς ζούγκλας μόλις ἐκείνη τῆ στιγμή νοιώθει τὸν τρομερὸ κίνδυνο, πὸν διέφυγε! Γυρίζει τὸ βλέμμα της μ' εὐγνωμοσύνη στὸν ἀγαπημένο της Τάργκα. Ἀλλ' ἀμέσως, ἀπὸ τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀκούγεται μιὰ καινούργια ριπή. Τούτη τῆ φορά οἱ σφαίρες δὲν βρίσκουν κανένα ἐμπόδιο. Ἔχουν τὸ δρόμο ἐλεύθερο κι' ἔρχονται νὰ γαζώσουν τὸ κορμί τῆς Μαλόα! Μέσα σὲ μιὰ στιγμή, ἢ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη, σὰν γαζὶ τῆς μηχανῆς, ἀνοίγουν μικρὲς τρυπίτσες στὴν βελουδένια ἐπιδερμίδα τοῦ κοριτσιοῦ, πὸν γεμίζουν ἀμέσως ζεστὸ αἷμα, πὸν ἀναβλύζει, σχηματίζοντας πολλοὺς τραγικοὺς καὶ θανάσιμους πίδακες!

Κάτι σὰν βόγγος καὶ παράπονο ξεχύνεται ἀπὸ τὰ στήθεια τῆς Μαλόα καὶ παίρνει ἄρθρωσι, μόλις φτάνει στὴ γλῶσσα της:

— Τάργκα... Τάργκα... Μὲ χτύπησαν!

Καὶ σωριάζεται χωρὶς ἄλλη μιλιὰ στὴ γῆ.

Ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας στρέφεται καὶ καθὼς

βλέπει τὴ Μαλόα βουτηγμένη στὸ αἷμα, παθαίνει μιὰν ὀδυνηρὴ σύσπασι, πὸν τοῦ παραμορφώνει τὸ πρόσωπο. Ἡ ἔκφρασί του γίνεται τώρα θηριώδης! Ἐνας λυγμὸς τοῦ φουσκώνει τὸ στήθος καὶ φωνάζει ἀπελπισμένα:

— Μαλόα!

Ἐπειτα, καθὼς δὲν παίρνει ἀπάντησι, σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ βλέπει λίγο μακρύτερα, πίσω ἀπὸ ἓνα δέντρο, τὸ κτηνώδες σουλούπι τοῦ Ζανούρ. Ὁ ἀδυσώπητος Γερμανὸς βάζει καινούργιο γεμιστήρα στὸ αυτόματό του, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴ φοβικὴ ἐπίθεσι.

Ὁ Τάργκα ξεχύνεται σὰν ἀνεμοστρόβιλος.

Ἡ ἀπερίγραπτη λύσσα τῆς ψυχῆς του τὸν κάνει νὰ πετάῃ σὰν γεράκι καὶ τὸ χτύπημα πὸν ἐτοιμάζεται γιὰ τὸν Ζανούρ, θὰ εἶναι πρωτοφανές!

Ὁ Γερμανὸς τὸν βλέπει καὶ τὰ μάτια του γεμίζουν πανικό. Καταλαβαίνει πὼς αὐτὸ τὸ ἐξαγριωμένο λεοντάρι, πὸν ἀπόμεινε χωρὶς ταῖρι, μπορεῖ νὰ τὸν ἐκμηδενίσῃ μ' ἓνα του μόνο χτύπημα.

Τὰ χέρια τοῦ Ζανούρ καταλαμβάνονται ἀπὸ μιὰν ἀπερίγραπτη νευρικότητα. Τρέμουν, καθὼς βιάζονται νὰ προλάβουν, νὰ γεμίσουν τὸ ὄπλο, πρὶν πλησιάσῃ ὁ Τάργκα. Ἀλλὰ τὸ φτερωτὸ Ἑλληνόπουλο ἐκμηδενίζει τὴν ἀπόστασι σὰν ρουκέττα. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ προλάβῃ. Τρία ἄλματα μένουν γιὰ νὰ πηδήσῃ ἀπάνω στὸν δολοφό-

νο Γερμανό και να τον κατασπαράξει. Πραγματοποιεί το πρώτο. Πραγματοποιεί άμέσως και το δεύτερο! Ο Ζανούρ κάνει να φύγει πανικόβλητος. Άλλα την ίδια στιγμή ακούγεται το βαθύ βουητό του έλικόπτερου. Σαν γιγάντιο μηχανοκίνητο πουλί χαμηλώνει... χαμηλώνει κι' άμέσως τὰ βαρειά μυδραλλιοβόλα του αρχίζουν το μονότονο και ρυθμικό τραγούδι του Θανάτου!

Τὰ βαρειά μυδράλλια πέφτουν σαν πύρινο χαλάζι και σκάβουν τή μαλακή γή! Άνάμεσα στον Τάργκα και στον Ζανούρ πέφτει ένα άόρατο παραπέτασμα από βλήματα, που σημαίνει θάνατο, για όποιον τολμήσει να το περάσει!

Το άτρόμητο Έλληνόπουλο αναγκάζεται ν' ανακόψει τον δρόμο του. Κυττάζει με λύσσα αυτόν τον έναέριο έχθρό του, που δεν έχει τρόπο να τον καταβάλει. Βλέπει τον Ζανούρ να χάνεται γοργά, πίσω απ' τὰ δέντρα. Και στη σκέψη, πώς χάνει μέσα από τὰ χέρια του τον δολοφόνο της Μαλόα, νοιώθει μιὰ τρέλλα να του σαλεύει το μυαλό. Χύνεται μανιασμένος στα καμτινά πυκνά δέντρα, κόβει με πυρετώδεις κινήσεις ένα πελώριο χορτόσκοινο, το κάνει θηλιά και, με μοναδική επίδεξιότητα και δύναμη το τινάζει προς τὰ ύψη! Η μεγάλη σκοιένια κουλούρα ανεβαίνει γοργά, διαγράφοντας στον άέρα ανοιχτούς κύκλους και τυλίγει τις δυο με-

γάλες ρόδες προσγειώσεως του έλικόπτερου. Πίσω τους, σαν φίδι άτέλειωτο ξετυλίγεται το χορτόσκοινο. Ο Τάργκα το τραβάει με την ύπεράνθρωπο δύναμή του. Η λύσσα τον κάνει ακόμα πιο δυνατό! Το χορτόσκοινο τεντώνεται, ή θηλειά σφίγγεται στο σύστημα προσγειώσεως του έλικόπτερου κι' αρχίζει μιὰ τρομακτική τιτανομαχία: ή άδάμαστη ψυχή του Έλληνόπουλου προσπαθεί να καταβάλει την ίσχύ της μηχανής του Γερμανού!

Ο Τάργκα στηλώνεται στα δυο του πόδια, τυλίγει το χορτόσκοινο γύρω στα παντοδύναμα μπράτσα του, σφίγγει τὰ δόντια και το τραβάει με δύναμη! Ποτέ άλλοτε στη ζωή του δεν είχε καταβάλει μιὰ τόσο τερατώδη προσπάθεια! Όλο του το κορμί έχει τεντωθή, από τους χαλύβδινους όγκους των μυώνων του, που κατακόκκινοι και σκληροί σαν τον γρανίτη έχουν πεταχτή, σχηματίζοντας μικρούς λοφίσκους προς όλες τις κατευθύνσεις!

Πελώριοι κορμοί δέντρων τον προστατεύουν από την επίθεσι των μυδραλλιοβόλων του έλικόπτερου.

Για λίγα λεπτά της ώρας γίνεται μιὰ ίσορροπία δυνάμεων.

Η μηχανή του άεροσκάφους έντείνει τή δύναμή της. Οί στροφές γίνονται περισσότερες. Το μούγκρισμα διπλασιάζεται κι' ή πελώρια έλικά χτυπάει με λυσσασμένη όρμη τον άέρα, αύξάνον-

τας όλοένα τήν άνυψωτική της δύναμι.

Τό έλικόπτερο τραντάζεται, τρέμει όλόκληρο και γρυλλίζει στήν τάσι του ν' άνυψωθῆ!

Κι' από κάτω ό Τάργκα μ' ένα κορμί που έχει γίνει κοκκινόμαυρο άπ' τήν προσπάθεια και μοιάζει σαν πελεκητός γρανίτινος όγκος, άγωνίζεται νά τό συγκρατήση!

Αυτή ή τερατώδης άναμέτρησης δυνάμεων άνάμεσα στον Άνθρωπο και στή Μηχανή δέν κρατάει πιό πολύ. Τό γερό και χοντρό, σαν παλαμάρι χορτόσκοινο τεντώνεται, όσο δέν μπορεί περισσότερο, τρίζει και κόβεται άπότομα στα δύο!

'Αμέσως, σά νά εξαφανίστηκε ή πελώρια δύναμι, που τους συγκρατούσε, τό έλικόπτερο τινάζεται σαν βολίδα προς τά ύψη κι' ό Τάργκα βρίσκεται πεσμένος άνάσκελα είκοσι μέτρα μακρύτερα! Καθώς πέφτει, τό κεφάλι του χτυπάει στον κορμό ενός δέντρου. Τό μυαλό του σκοτεινιάζει. Τό κρανίο του γεμίζει άστρα και καμπάνες. Και μένει βυθισμένος σέ λήθαργο.

ΚΕΦ. 3. "Όπου ό 'Ατσίδας έκτελεί... ύδραυλικά έργα στή ζούγκλα και... παίρνει στό λαιμό του τή Μαλόα!

**Α**νήσυχος, κρυμμένος μέσα στις πιό πυκνές λόχμες και προσέχοντας μήπως τόν...δῆ τό «μεγκάλο πουλίζ»

και τόν...καταπιῆ! ό 'Ατσίδας άναζητάει καμμιά πενηνταριά άγριοκάρπουζα, για νά...κόψη κάπως τήν πείνα του!

Σ' εκείνη τήν περιοχή τής ζούγκλας ύπάρχουν πολλά νερά, που σχηματίζουν έλη και τέλματα. Ό κωμικός νέγρος ξέρει από πείρα, ότι σ' όποια περιοχή ύπάρχουν νερά, εκεί φυτρώνουν άγριοκάρπουζιές κι' άγριοπεπονιές.

Ψάχνει, λοιπόν. Τό βλέμμα του τρυπώνει παντού. Και ξαφνικά οί χειλάρες του άρπάζουν τόν χαλκά τής μύτης του και τόν γλείφουν ήδονικά.

— Καρπούτζι!, μουρμουρίζει. 'Ωραίος μεγκάλος καρπούτζι!

Πραγματικά εκεί βρίσκεται μιá μεγάλη άγριοκαρπουζιά, φυτρωμένη καταμεσήσ στο τεράστιο έλος.

Χωρίς δισταγμό ό 'Ατσίδας μπαίνει στο νερό και προχωρεί. Ξαφνικά, όμως, νοιώθει ένα δυνατό πόνο στο δεξί του πόδι. Σέ λίγο νοιώθει και δεύτερο πόνο, τό ίδιο δυνατό με τόν πρώτο, κοντά στον άστράγαλο. Είναι σά νά του μπήγουν στο κρέας του ένα πυρωμένο καρφι κι' έπειτα δεύτερο... τρίτο...τέταρτο... έκατοστό!

"Έχει μπη τώρα στο νερό ως τή μέση. Και τό πλαδαρό σώμα του, όσο είναι βυθισμένο στο νερό, τόν πονάει φριχτά, άφάνταστα, σαν μιá μεγάλη πληγή!

Δέν μπορεί νά προχωρήσει

πιά! Κατατρομαγμένος γυρίζει πίσω. Βγαίνει απ' τὸ ἔλος. Καὶ βλέπει ἓνα θέαμα ἀπαίσιο κι' ἀπουκρουστικό!

Τὸ κορμί του ὀλόκληρο — ὅσο πρόλαβε νὰ μπῆ μέσα στὸ νερό — εἶναι γεμάτο ἀπὸ ἀναρίθμητες πελώριες καὶ κατάμαυρες βδέλλες! Τὰ τεράστια σκουλήκια, διψασμένα γιὰ αἷμα, ἔχουν κολλήσει ἀπάνω του μὲ τὶς ἀχόρταγες βεντούζες τους, ἐνῶ οἱ οὐρές τους ἐλεύθερες, σαλεύουν πέρα-δῶθε!

Στὴν ἀρχὴ ὁ Ἀτσίδας τρομάζει. Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πῶς φύτρωσαν ξαφνικὰ ἀπάνω του, ὅλ' αὐτὰ τὰ ἀπουκρουστικὰ σκουλήκια, ποὺ σαλεύουν, ὅπως τὰ στάχυα τοῦ ἀγροῦ, ὅταν περνᾷ ἀπὸ πάνω τους ὁ ἄνεμος.

Ἀμέσως, ὅμως, καταλαβαίνει πῶς εἶναι βδέλλες, ἀπ' αὐτὲς ποὺ πλημμυρίζουν τὰ πιὸ πολλὰ ἔλη τῆς ζούγκλας καὶ κολλᾶνε στὰ δέρματα τῶν ζώων ποὺ ἔρχονται νὰ ποτιστοῦν καὶ τοὺς ρουφᾶνε τὸ αἷμα ὡς τὴν τελευταία σταγόνα!

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τὶς πιάνει μὲ τὶς φοῦχτες του τρεῖς-τρεῖς, πέντε-πέντε, τὶς ξεκολλάει, τὶς πετάει χάμω καὶ τὶς πατάει μὲ τὴν πλατειὰ ποδάρα του φωνάζοντας:

— Φτοῦ! Ἐσὺ ὄχι πίνεις αἷμα ἐμένα!

Ἔτσι ξεγλυτώνει ἀπὸ τὰ αἰμοδιψῆ σκουλήκια.

Δὲν θέλει, ὅμως, ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ ἔλος, πρὶν βάλῃ στὸ χέρι τὰ μεγάλα

καρπούζια, ποὺ τοῦ ἔχουν ἀνοίξει τὴν ὄρεξι! Τὰ κυττάζει μὲ μάτι σκεπτικό, ξύνει τὴν κεφάλαι του καί, στὸ τέλος, κατεβάζει μιὰ σοφὴ σκέψη: παίρνει ἓνα ξύλο χοντρὸ καὶ σκληρὸ σὰν σίδερο, πάει στὴν ἄκρῃ τοῦ ἔλους, ἀνοίγει ἓνα χαντάκι κι' ἀφήνει τὸ νερὸ νὰ τρέξῃ στὴν κατηφοριά. Ἔτσι, λίγο-λίγο τὸ ἔλος... στραγγάει!

Τὰ νερὰ σχηματίζουν ρυάκι καὶ φεύγουν.

Οἱ βδέλλες μὲ τινάγματα τοῦ μυώδους κορμιοῦ τοὺς, πηδοῦν δεξιὰ κι' ἀριστερά. Σκορπίζουν. Κι' ἄλλες ψοφᾶνε στὴ στερεὰ κι' ἄλλες κατορθώνουν νὰ πέσουν στὰ γειτονικὰ ἔλη. Ὁ Ἀτσίδας εἶναι κατενθουσιασμένος μὲ τὸν ἑαυτό του, ποὺ καθάρισε τὸ δρόμο.

Πλησιάζει τὴν ἀγριοκαρπούζια, μουρμουρίζοντας:

— Ἐγκώ... μπράβο ἐμένα! Ἐγκὼ ντιώξει - ντιώξει βντέλλος, ἐγκὼ φάει - φάει μεγκάλος καρπούτζι!

Ξαφνικὰ ἀκούει ἓνα γρυλλισμό ἐκπλήξεως.

Μικρὰ τσακάλια καὶ μικροὶ πάνθηρες, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ μυρίζονται ἀπὸ μακριὰ τὸ αἷμα καὶ τρέχουν μὲ δόντια καὶ νύχια ἀκονισμένα, ξεπροβάλλουν στὸ δάσος ἀπ' ὅλες τὶς μεριές! Προχωροῦν μὲ προφύλαξι, σέρνοντας τὴ λαστιχένια κοιλιὰ τους στὸ χῶμα.

Ὁ κωμικὸς νέγρος τὰ βλέπει καί... ἀγριεύει!

Συλλογίζεται πῶς τ' ἀγρίμια μαζεύτηκαν ἐκεῖ, γιὰ νὰ

πιούν τὸ δικό του αἷμα, τὸ χυμένο ἀπ' τὶς πληγές πού τοῦ ἀνοιξαν οἱ μεγάλες βδέλλες!

Σηκώνει τὸ φυσοκάλαμο, τὸ φέρνει στὸ στόμα καὶ φυσσάει δυνατά. Ἔπειτα ξαναφυσσάει. Ἔπειτα πάλι.

Τὰ μικρὰ βέλη φεύγουν ἕνα-ἕνα μὲ ὄρμη.

Καρφώνονται στὸ λαιμὸ τῶν μικρόσωμων ἀγριμιῶν καὶ μένουν ἐκεῖ, μὲ τὶς φουντωτὲς οὐρές τους, νὰ σαλεύουν στὸν ἀέρα. Τὰ σαρκοφάφα πέφτουν κεραυνοβολημένα.

Ὁ Ἀτσίδας ἐνθουσιάζεται καί... γλεντάει.

— Ἐγκὼ κάνεις ὠραῖο... σκοτοβολή!, ψιθυρίζει.

Τὸ βρίσκει τὸ πρᾶγμα διασκεδαστικό.

Καὶ παρακολουθεῖ τὸ μπουλοῦκι τῶν σαρκοφάγων, ἀποδεκατίζοντάς το μὲ τὰ ἐπικίνδυνα βέλη του.

— Ἐγκὼ μπράβο ἐμένα!, ξαναλέει. Ἐγκὼ... Ὡουουουου!

Αὐτὸ πού βλέπει τώρα τὸν τρομάζει!

Λίγα μέτρα μακρύτερα, ἀναίσθητη μέσα σὲ μιὰ λίμνη αἵματος βρίσκεται ἡ... Μαλόα!

— Κύριος Μαλόα!, φωνάζει σπαραχτικὰ ὁ Ἀτσίδας.

Τὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας μένει ἀκίνητο.

Τ' ἀγρίμια, πού ἔφτασαν ὡς ἐκεῖ, τραβηγμένα ἀπὸ τὴ μυρωδιὰ τοῦ χυμένου αἵματος της, κοντοστέκονται, ὁσμίζονται τὸν ἀέρα, γρυλλί-

ζουν μ' εὐχαρίστησι, ξύνουν μὲ τὰ νύχια τους τὴ γῆ κι' ἐτοιμάζονται νὰ χυθοῦν στὸ νέο κορίτσι καὶ νὰ τὸ κατασπαράξουν!

Ὁ Ἀτσίδας τὸ νοιώθει καὶ δὲν χάνει καιρό.

Μὲ μιὰ ταχύτητα ἀσυνήθιστη γι' αὐτόν, ἀρχίζει νὰ τοποθετῆ στὸ φυσοκάλαμό του βέλη καὶ νὰ τὰ ἐξακοντίζει μὲ δύναμι κι' εὐστοχία!

Κάθε ἀγρίμι, τὴ στιγμή πού ἐτοιμάζεται νὰ ριχτῆ στὴ Μαλόα, δέχεται ἕνα βέλος καὶ σταματᾷ γιὰ πάντα τίς... ἐτοιμασίες του! Στὸ τέλος ἀπομένει ἕνα τσακάλι. Αὐτὸ ὁ Ἀτσίδας τὸ πλησιάζει τρέχοντας, τραβάει πίσω τὴν ποδᾶρα του καὶ τοῦ δίνει μιὰ φοβερή... κλωτσιά! Τὸ μικρὸ σαρκοφάγο ἀφήνει ἕνα οὐρλιαχτὸ πόνου, ἐξακοντίζεται στὸν ἀέρα, χτυπάει στὸν κορμὸ τοῦ ἀντικρυνοῦ δέντρου καὶ πέφτει γιὰ νὰ μὴν ξανασηκωθῆ ποτὲ πιά!

— Ἐσύ... σκασμό!, λέει ὁ Ἀτσίδας κυττάζοντάς το βλοσυρά.

Ἔπειτα πλησιάζει τὸ ἀναίσθητο κορίτσι.

— Κύριος Μαλόα! Κύριος Μαλόα!, τῆς λέει.

Ἀκούει σὰν ἀπάντησι στὰ λόγια του μιὰ φωνὴ τόσο χυτρὴ καὶ βαρειά, ὥστε γουρλώνει τὰ μάτια.

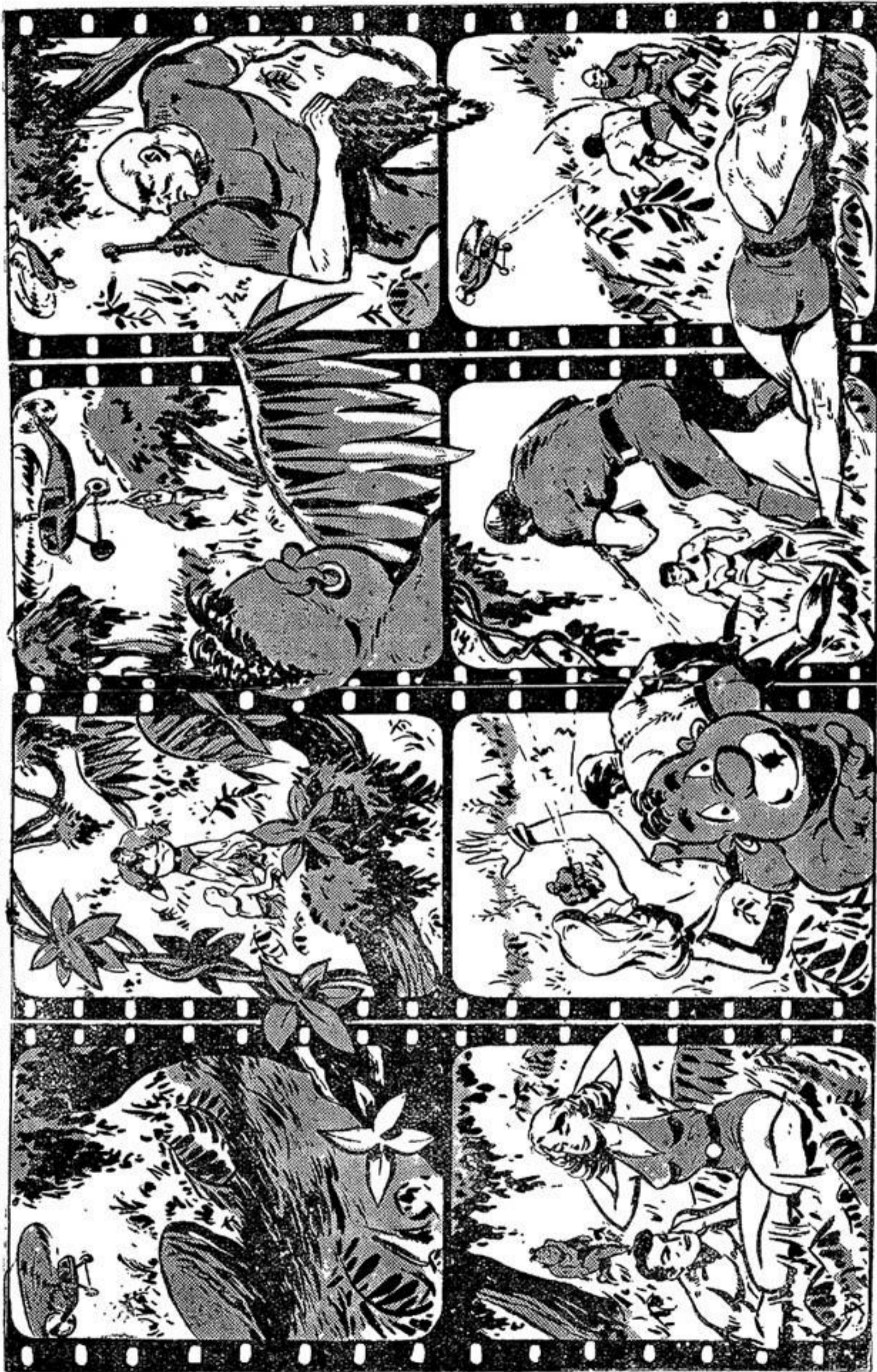
Σκύβει πάνω της καὶ μουρμουρίζει:

— Κύριος Μαλόα ἔκει... βραχνιάσει;

Τώρα ξανακούγεται ἡ βαρειά φωνή. Τὴ συνοδεύουν



“Μεσος ο Τάργκας πηγαίνει στη Μαλόα το μικρό νότιο ζακιάδι για να γευμπίση. ‘Αλλά την ίδια στιγμή ο ‘Ατσιδας τον ελδοποιεί πώς ο Ζανούρ έφτασε με



... το «μεγάλο πουλί». Κι' άμεσως άρχίζει μιá τρομερή μάχη. ‘Ο Γερμανός ύποστηρίζεται από το ελικοπτερο.

καὶ βαρειές πατημασιές, πίσω ἀπὸ τὰ κοντινὰ δέντρα, τῆς πυκνῆς ζούγκλας. Καὶ λέει:

— Κάπου ἐδῶ πρέπει νὰ βρίσκεται τὸ πτώμα της, ἐν τῇ σκότῳσα! "Αν ὄχι, θὰ τὴν βροῦμε τραυματισμένη!

Ὁ Ἀτσίδας δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ, τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ λόγια. Ἀναγνωρίζει ὁμῶς τῆ...φωνή! Καὶ καταλαβαίνει πῶς δὲν μιλάει ἡ Μαλόα. Μιλάει ὁ...Ζανούρ!

— Τζανούρ!, ψιθυρίζει ἐντρομος ὁ κωμικός . νέγρος. Ἐγκῶ πάρει ἐμένα, φύγει ἐμένα. Τζανούρ... κλωτσήσει-κλωτσήσει ἐμένα!

Σκύβει, παίρνει τὴν ἀναίσθητη Μαλόα στὴν ἀγκαλιά του κι' ὅσο μπορεῖ πιὸ γρήγορα κι' ἀθόρυβα, ἀπομακρύνεται ἀπὸ κεῖνο τὸ σημεῖο τῆς ζούγκλας.

Κι' ἦταν πραγματικὰ καιρὸς ν' ἀπομακρυνθῇ.

Τὴν ἴδια στιγμή ἕνα χοντρὸ χέρι ξεπροβάλλει μέσα ἀπὸ τὴν πυκνὴ λόχμη, παραμερίζει τὰ πλατειὰ φύλλα κι' ἕνας ἄντρας μὲ κτηνώδη διάπλασι πηδάει ἔξω. Πίσω του ἔρχονται δυὸ ἄλλοι ὤπλισμένοι σὰν ἀστακοὶ μὲ αὐτόματα καὶ μὲ χειροβαμβίδες.

— Ἄδικα ψάχνουμε, Ζανούρ!, λέει ὁ ἕνας. Εἶναι δύσκολο νὰ βρῆς σ' ὀλόκληρη τὴ ζούγκλα, ἕνα κορίτσι περαθὲνο ἢ τραυματισμένο!

— Σκασμός, Χάνς!, γρυλλίζει ὁ κτηνώδης Γερμανός. Μὴν ξεχνᾶς πῶς κάθε ἄνθρωπος δικαιούται νὰ πῆ ὠρι-

σμένο ἀριθμὸ λέξεων στὴ ζωὴ του. Ἐσὺ φλυαρεῖς πολὺ, θὰ τὶς ἐξαντλήσης γρήγορα ὅλες τὶς λέξεις σου καί, τότε, θὰ εἶναι περιττὸ νὰ ἐξακολουθήσης νὰ ζῆς!

Ὁ ἄλλος σωπαίνει τρομοκρατημένος.

Ὁ Ζανούρ, πελώριος καὶ τετραγωνικός, σὰν ἕνας ταῦρος, προχωράει μπροστά, ἐρευνῶντας μὲ προσοχὴ τὸ ἔδαφος. Ξαφνικὰ τὸ μάτι του σταματᾷ σὲ μιὰ λίμνη ἀπὸ πηχτὸ αἶμα! Γύρω-γύρω ὑπάρχουν πολλὰ τσακάλια καὶ μικροὶ πάνθηρες — ὅλα νεκρά.

— Ἐδῶ ἦταν!, γρυλλίζει ὁ Γερμανός. Τὸ φανερῶνει τὸ πηγμένο αἶμα της! Ἦρθαν τὰ τσακάλια νὰ τὴν φᾶνε, ἀλλὰ κάποιος πρόλαβε, τὰ σκότωσε καὶ τὴν πῆρε! Αὐτὸς ὁ «κάποιος» δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλος, ἀπὸ τὸν Τάργκα, τὸν ἐνοχλητικὸ Ἕλληνα, ποὺ ὠρκίστηκα νὰ τὸν ξεπαστρέψω, πρὶν ἀπὸ κάθε ἄλλη μου δουλειά. Ἐμπρός, λοιπόν! Ἐτοιμαστήτε!

Καθὼς μιλάει, τὸ πρόσωπό του ἔχει πάρει μιὰ θηριώδη ἔκφρασι. Τὰ πελώρια μπράτσα του ἀπλώνονται μπροστὰ καὶ τὰ δάχτυλά του συσπῶνται, σὰ νὰ γυρεύουν νὰ συλλάβουν καὶ νὰ στραγγαλίσουν!

— Ἐσύ, Χάνς, νὰ βγῆς στὸ ξέφωτο καὶ μὲ τὸν καθρέφτη σου γυρισμένο πρὸς τὸν ἥλιο, νὰ δώσης στὸ ἐλικόπτερο φωτεινὰ σήματα Μόρς, εἰδοποιῶντας το νὰ γυρίσῃ ἀπὸ πάνω μας, ἔτοιμο

νά μᾶς βοηθήση! Ἐσύ, Ἄλμπερτ, ἔλα μαζί μου, μὲ τὸ αὐτόματο ἔτοιμο! Τούτη τὴ φορά ὁ Τάργκα δὲν μοῦ γλυτώνει! Καὶ ἡ Μαλόα, μὰ τὸν Διάβολο, θὰ γίνῃ σκλάβά μου!

Οἱ ἄλλοι ὑπακούουν σὰν «ρομπότ»!

Καὶ ὁ Ζανούρ προχωρεῖ μὲ προφύλαξι.

Σὲ λίγο περπατάει στὸν τόπο, ποῦ ἦταν προηγουμένως τὸ ἔλος, ποῦ τὸ στράγγιξε ὁ Ἀτσίδας! Οἱ βαρειές μπόττες του βυθίζονται ὡς τὴ μέση στὴ λάσπη.

Προχωρεῖ κυττάζοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Καί, ξαφνικά, καρφώνεται στὴ θέσι του!

Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ Γερμανὸς ποῦ ἀκολουθεῖ!

Κι' οἱ δυὸ μαζί τυλίγουν νευρικὰ μὲ τοὺς δειχτες τῶν χεριῶν τους τὶς κάννες τῶν ὄπλων τους.

— Τ' εἶν' ἐκεῖ; κάνει σιγὰ ὁ Ζανούρ.

— Τὰ φύλλα τῆς καρπουζιάς κουνιοῦνται!, λέει ὁ ἄλλος βραχνά. Κάποιος κρύβεται κεῖ-πίσω!

— Λὲς κανένα ἀγρίμι; ρωτάει πάλι ὁ Ζανούρ. Πρέπει νὰ τὸ ἐξακριβώσουμε. Τράβα μιὰ ριπὴ στὸν ἀέρα. Προηγουμένως, ὅμως, ὀχυρώσου πίσω ἀπὸ τὸ δέντρο, γιατί ἂν εἶναι αὐτὸς ὁ Σατανᾶς, ὁ Τάργκα, μπορεῖ νὰ σοῦ χυθῆ σὰν κόμπρα, ἀπὸ κεῖ ποῦ δὲν τὸν περιμένεις! Ἐμπρός... Τράβα τὴ ριπὴ!

Ὁ Γερμανὸς στρατιώτης ὑπακούει.

Τὸ δάχτυλό του τραβάει τὴ σκανδάλη.

Ἡ κάννη εἶναι γυρισμένη ψηλά, κι' οἱ σφαίρες τρυποῦν τὸν πράσινο θόλο, ποῦ σχηματίζουν ἀπὸ πάνω τους τὰ πυκνοπλεγμένα κλαδιὰ τῶν αἰωνόβιων δέντρων. Συγχρόνως ὁ Ζανούρ κραυγάζει ἄγρια:

— Παραδόσου! Ὁ Ζανούρ δὲν ἀστειεύεται!

Πίσω ἀπ' τὴν καρπουζιά ἀκούγεται μιὰ βραχνὴ φωνή.

Ἐκεῖ βρίσκεται κρυμμένος ὁ Ἀτσίδας. Ἐχει ἀφήσει δίπλα του τὴ Μαλόα καὶ περιμένει νὰ περάσῃ ὁ κίνδυνος. Καθὼς βλέπει, ὅμως, δίπλα του τόσα ωραία καρπούζια δέν...μπορεῖ νὰ κρατηθῆ. Καὶ λέει σιγὰ:

— Ἐγκὼ ντώσει ἐμένα ἕνα καρπούτζι!

Καὶ καταβροχθίζει ἕνα μὲ δυό...δαγκωνιές!

Αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ νὰ γλυκαθῆ. Κόβει ἀμέσως δεύτερο καὶ τρίτο καὶ τέταρτο, χωρὶς νὰ προσέξῃ πὼς ὅλη ἡ καρπουζιά τραντάζεται ἀπ' τὰ τραβήγματα.

Ἔτσι φανερώνει τὴν παρουσία του στὸν Ζανούρ.

Ἀκούει τὴν ἄγρια προσταγή του καὶ νοιώθει τὰ γόνατά του νὰ κόβονται! Αὐτὸν τὸν τρομερὸ Γερμανό, ὁ Ἀτσίδας τὸν ἔχει φοβηθῆ πιὸ πολὺ κι' ἀπ' τὸν Διάβολο!

Σηκώνει, λοιπόν, τὰ χέρια του ψηλά!

Σηκώνεται κατόπιν κι' ὁ ἴδιος καὶ λίγο-λίγο ἡ ὀλοστρόγγυλη καὶ τρομοκρατημένη φάτσα του προβάλλει

πίσω από την καρπουζιά, σάν...μαύρο φεγγάρι!

‘Ο Ζανούρ τὸν ἀτενίζει περιφρονητικά.

— ‘Εσύ εἶσαι, παλιοσκουλήκο; τοῦ φωνάζει.

Τὸν πλησιάζει κι’ ἓνας γρυλλισμὸς ἱκανοποιήσεως ξεφεύγει ἀπὸ τὸ πλατὺ λαρύγκι του. Πλάϊ στὸν ‘Ατσίδα, ἀπάνω στὰ μαλακὰ χόρτα, βρίσκεται ξαπλωμένη ἡ Μαλόα!

‘Ο Ζανούρ σκύβει. ‘Ακουμπάει τ’ αὐτὴ στὴν καρδιά της.

— Εἶναι ζωντανή!, λέει. Θὰ τὴν σώσουμε!

Πραγματικὰ ἡ καρδιά της χτυπάει ἀσθενικά.

Τὰ τραύματα δὲν ἦταν θανατηφόρα.

— Θὰ τὴν μεταφέρουμε στὸ ἐλικόπτερο!, ξαναλέει ὁ Ζανούρ. Αὐτὴ τὴ φορά εἶναι δική μου. ‘Όσο γιὰ τοῦτο τὸ μαύρο σκουλήκι...

Κυττάζει μὲ περιφρόνησι τὸν ‘Ατσίδα. Τραβάει πίσω τὴ χοντρὴ μπόττα του κι’ ἐτοιμάζεται νὰ τὸν κλωτσήσει, μὰ ὁ ἔντρομος νέγρος πέφτει πρὶν...φάη τὴν κλωτσιά!

— ‘Ας τὸν πάρουμε κι’ αὐτὸν μαζί!, μουρμουρίζει ὁ κτηνώδης Γερμανός. Αὐτὸς θὰ ξέρη τίς ἐπιθυμίες τοῦ ὁμορφου κοριτσιοῦ! Θὰ τὸν κρατήσω, γιὰ ὑπηρετὴ μου!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούγεται ψηλὰ ἓνα βουητό.

Τὸ ἐλικόπτερο, εἰδοποιημένο ἀπὸ τὰ φωτεινὰ σήματα Μὸρς ποὺ τοῦ ἔστειλε ὁ ‘Αλμπερτ, διαγράφει κύκλους ἀπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους.

‘Ο Ζανούρ χαμογελάει μ’ εὐχαρίστησι.

Τὰ μοχθηρὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ χαρὰ.

Αὐτὴ τὴ φορά ὁ θρίαμβός του εἶναι ὀριστικός.

— Τάργκα, θὰ σὲ ξεριζώσω ἀπὸ τὴ ζούγκλα!, μουρμουρίζει. Θὰ χάσης τ’ ὁμορφο ξανθὸ κορίτσι. Καί, γιὰ νὰ μάθης νὰ μὴν ὀρθώνεσαι στὸ δρόμο τοῦ Ζανούρ, θὰ πεθάνης, Τάργκα!

Τώρα τὸ ἐλικόπτερο στέκει ἀκίνητο πάνω ἀπὸ τὸ ξέφωτο. ‘Ο Χάνς, μὲ τὸ καθρεφτάκι του γυρισμένο στὸν ἥλιο, τοῦ δίνει τίς κατάλληλες ὁδηγίες. Καὶ τὸ μετάλλينو πουλὶ ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει σιγά-σιγά, ὥσπου κουρνιάζει μαλακὰ στὸ χῶμα!

— ‘Εμπρός!, διατάζει βαρειὰ ὁ Ζανούρ. Φορτώστε τους στὸ ἐλικόπτερο. Νὰ περιποιηθῆτε τὰ τραύματα τοῦ κοριτσιοῦ. Καὶ δρόμο γιὰ τὴν καινούργια μυστικὴ φωλιά μας!

Οἱ διαταγές του ἐκτελοῦνται γρήγορα.

Τελευταῖος ἀνεβαίνει στὸ ἐλικόπτερο ὁ Ζανούρ.

‘Επειτα οἱ μηχανές μουγκρίζουν ἢ γιγαντιαία ἔλικα στροβιλίζεται στὸν ἀέρα, τὸ μετάλλينو πουλὶ ξεκολλάει ἀπὸ τὴ γῆ κι’ ἀπομακρύνεται σιγά-σιγά, ἀπάγοντας τὴ Μαλόα καὶ τὸν ‘Ατσίδα — τοὺς δυὸ μοναδικούς συντρόφους τοῦ Τάργκα, πρὸς τὸ καινούργιο μακρυνὸ κι’ ἄγνωστο καταφύγιο τοῦ ἀδυσώπητου Ζανούρ!

ΚΕΦ. 4. "Όπου ό Τάργκα γίνεται... πουλι και μάχεται σαν άετός στους στους αιθέρες!

Για ώρα πολλή ό Κυρίαρχος τής Ζούγκλας μένει βυθισμένος στο σκοτάδι τής λιποθυμίας.

Τό χτύπημα του κεφαλιού του πάνω στον κορμό του δέντρου ήταν τόσο δυνατό, ώστε θα μπορούσε να σκοτώσει ακόμα κι' ένα βουβάλι!

Ό Τάργκα είναι ακόμα ανίσθητος, όταν τὰ ξερόκλαδα, λίγο μακρύτερά του, σαλεύουν, τρίζουν κι' ανάμεσά τους προβάλλει ένα άποκρουστικό σταχτοπράσινο κουκουλωτό κεφάλι φιδιού! Είναι μιὰ πελώρια δηλητηριώδης κόμπρα, που σηκώνεται σχεδόν όλόκληρη όρθια, στηρίζεται μόνο στην ουρά της, πετάει έξω τή διχαλωτή γλώσσα της και σφυρίζει με μοχθηρία.

Τὰ μικρά, σαν χάντρες μάτια της, καρφώνονται στον Κυρίαρχο τής ζούγκλας.

"Επειτα τό κουκουλωτό κεφάλι της χαμηλώνει.

Τό λαστιχένιο κορμί της σέρνεται γοργά στη γή, προχωρώντας προς τον Τάργκα, που είναι πάντα βυθισμένος στο σκοτάδι τής λιποθυμίας κι' άνίκανος ν' άμυνθή.

Τὰ φοβερά της δόντια είν' έτοιμα να μπηχτούν στη σάρκα του και να χύσουν τό δηλητηριό τους.

'Αλλ' αυτή τή στιγμή ακούγεται ένα κελάρισμα!

Πολλά νερά, άφθονα νερά, κατακυλούν από ένα ψηλότερο σημείο του έδάφους και σχηματίζουν ένα πλατύ ρυάκι ανάμεσα στον Τάργκα και στην κόμπρα!

Είναι τὰ νερά που φεύγουν από τό αυλάκι, που άνοιξε ό 'Ατσίδα, όταν θέλησε, καθώς είδαμε, να ξεράνη τό έλος, για να μπορέσει να πλησιάσει τις... άγριοκαρπούζιές!

Έτσι άπρόοπτα σχηματίζεται ένα ρυάκι, που κυλάει άφρισμένα τ' άφθονα νερά του και δημιουργεί ένα άδιάβατο έμπόδιο για τό φαρμακερό φίδι!

Ό κόμπρα είναι τώρα γεμάτη λύσσα!

'Ανασηκώνεται στην ουρά της, παλεύει πέρα - δώθε τό κουκουλωτό κεφάλι της και σφυρίζει θυμωμένη.

Στό μεταξύ τό κρύο νερό κυλάει, άπλώνεται, φτάνει κοντά στον λιπόθυμο Τάργκα και του λούζει τό κεφάλι με τήν ύγρη δροσιά του. Μιὰ - δυό από τις λίγες βδέλλες που παρασύρει τό ρεύμα, κολλάνε σαν βεντούζες στον σβέρκο του Κυρίαρχου τής Ζούγκλας και ρουφάνε διψασμένα τό αίμα του.

Κι' έτσι γίνεται τό θαύμα: από τή μιὰ πάντα ή δροσιά του νερού κι' από τήν άλλη τό χτυπημένο αίμα, που ρουφιέται από τις βδέλλες, κάνουν τό άτρόμητο 'Ελληνόπουλο να συνέλθει!

Λίγο - λίγο τό σκοτάδι διαλύεται γύρω του.

Τὰ πέπλα τραβιούνται κι' ὁ Τάργκα ἀνακάθεται.

Στὴν ἀρχὴ φαίνεται κάπως ζαλισμένος.

Ἐπειτα ἀκούει τὸ θυμωμένο σφύριγμα τοῦ φιδιού!

Στρέφεται καὶ βλέπει ἀπέναντι ἀπὸ τὸ αὐλάκι τὴν πελώρια κόμπρα νὰ τὸν φοβερίζει, φουσώντας τὴ διχιλωτὴ γλώσσα της καὶ σαλεύοντας τὸ κουκουλωτὸ κεφάλι της.

Ὁ φοβερὸς κίνδυνος τὸν κάνει νὰ συνέλθῃ τελείως.

Τραβάει γρήγορα τὸ μαχαίρι του καὶ τὸ πετάει, μὲ μοναδικὴ δεξιολογία. Ἡ λεπίδα κάνει μιὰ τούμπα στὸν ἀέρα κι' ἔπειτα, μὲ τὴν αἰχμὴ ὀλοῖσια πρὸς τὰ ἔμπρός, σχίζει τὸν ἀέρα καὶ καρφώνεται καταμεσῆς στὴν κουκούλα τῆς κόμπρας, τρυπώντας τὴν πέρα ὡς πέρα!

Τὸ φοβερὸ φίδι πέφτει σὰν ἀπλωμένο σκοινὶ μπουγάδας, ποὺ τοῦ κόβουν ἀπότομα τὶς δυὸ ἄκρες!

Ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας σηκώνετο ὄρθιος.

Πετάει ἀπὸ πάνω του τὶς δυὸ βδέλλες.

Τεντώνει τὰ μπράτσα του, τανύει τὶς μυῶνες του καὶ τὸ τέλειο κορμί του ξαναβρίσκει τὴν κανονικὴ λειτουργία του.

Περνώντας κοντὰ ἀπ' τὴν κόμπρα, τραβάει τὸ ματωμένο μαχαίρι του, τὸ σκουπίζει πάνω στὰ χόρτα καὶ τὸ ξαναβάζῃ στὴ θέσι του.

Ξαφνικά, ὅμως, ἀκούει τὸ βουητὸ μιᾶς μηχανῆς!

Σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ βλέπει τὸ γιγαντιαῖο ἐλικόπτερο νὰ χαμηλώνῃ, σὰν ὄρ-

νεο, πίσω ἀπὸ τὴν κοντὴν τούφα τῶν μεγάλων δέντρων.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο προαισθάνεται κάτι.

Τραβάει τὸ μαχαίρι του καὶ ἀρχίζει νὰ τρέχῃ σὰν ἄνεμος. Χώνεται μέσα στὴν πυκνοφυτευμένη περιοχὴ τῆς ζούγκλας. Ἐκεῖ ἐπικρατεῖ αἰώνιο σκοτάδι, γιατί οἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου δὲν μπόρεσαν νὰ τρυπήσουν ποτέ τὶς καταπράσινες φύλλωσιές τῶν δέντρων. Κληματίδες, ἄγριοι κισσοὶ κι' ἄλλα ἀναρριχητικὰ πλέκονται, αἰῶνες τώρα, ἀνάμεσα στοὺς κορμούς καὶ σχηματίζουν ἀδιαπέραστα φράγματα. Γεμάτος ἀγωνία ὁ Τάργκα τραβάει τὸ μαχαίρι του κι' ἀρχίζει ν' ἀνοίγῃ δρόμο, κόβοντας, ὅσο μπορεῖ πιὸ γρήγορα τὰ ξυλιασμένα ἀναρριχητικὰ. Μαντεύει πὼς πίσω ἀπ' αὐτὰ τὰ φράγματα γίνεται κάτι πολὺ σοβαρό. Σίγουρα τὸ ἐλικόπτερο ἔχει προσγειωθῆ γιὰ κάποια σπουδαία δουλειά!

Καὶ τὸ Ἑλληνόπουλο διάζεται νὰ προλάβῃ.

Τὸ κορμί του ἔχει ὀλόκληρο ἰδρώσει!

Κόβει συνεχῶς! Κόβει κληματίδες καὶ προχωρεῖ, ὥσπου τὸ φράγμα ἀραιώνει κι' ἀνάμεσά του διακρίνεται φῶς. Ὁ Τάργκα κυττάζει μὲ ἀγωνία.

Διακρίνει στὸ ξέφωτο τὸ ἐλικόπτερο.

Βλέπει τὸ κτηνώδες σουλούπι τοῦ Ζανούρ.

Κι' ἔπειτα... μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ πνίγεται στὸ λαρύγκι του. Βλέπει τοὺς

δυο Γερμανούς να φορτώνουν στο ακίνητο ελικόπτερο τῆ Μαλόα.

Τὴν πηγαίνουν σηκωτὴ καὶ τὴ ρίχνουν μέσα στοῖ ἰπτάμενο μηχανήμα, ἀπὸ τὴν μεγάλη πόρτα ποὺ χάσκει ὀρθάνοιχτη στὰ πλάγια τοῦ σκάφους.

Σὲ λίγο μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, τὸ ελικόπτερο καταπίνει καὶ τὸν Ἀτσίδα, παρ' ὅλο ποὺ διαμαρτύρεται πὼς εἶναι νηστικός καὶ πὼς θὰ πεθάνη τῆς πείνας!

Ἡ ἀγωνία δίνει καινούργιες δυνάμεις στὸν Τάργκα.

Τὸ μαχαίρι του κινεῖται σὰν ἀστραπή.

Κόβει μὲ ὀρμὴ καὶ τὶς τελευταῖες κληματσίδες, ποὺ τοῦ φράζουν τὸ δρόμο, γιὰ νὰ τρέξη, νὰ σώσῃ τὴ Μαλόα.

Μένουν ἀκόμα τρεῖς. Κόβει τὴν πρώτη... τὴ δεύτερη... τὴν τρίτη... καὶ χύνεται σὰν μανιασμένος σίφουνας στὸ ξέφωτο.

Σιμώνει τὸ ελικόπτερο μὲ ταχύτητα βολίδας!

Ἀλλὰ ξαφνικὰ ἓνα δυνατὸ κῦμα ἀνέμου τὸν χτυπάει κατὰστηθα καὶ τοῦ ἀνακόπτει κάπως τὴν ταχύτητα. Ἡ μεγάλη ἔλικα τοῦ μηχανικοῦ πουλιοῦ ἔχει ἀρχίσει νὰ στριφογυρίζῃ μὲ δύναμι. Ὁ δυνατὸς ἀέρας ποὺ δημιουργεῖ, μαστιγώνει τὶς φυλλωσιές τῶν γύρω δέντρων, τὶς ἀναμαλλιάζει καὶ τὶς κάνει νὰ βουίζουν, σὰ νὰ περνᾷ ἀνάμεσά τους ἡ Καταιγίδα!

Τὸ ελικόπτερο ξεκολλάει ἀπὸ τὴ γῆ!

Ἀνυψώνεται κάθετα, σὰν νὰ τὸ τραβάῃ ἀπὸ πάνω ἓνα πανίσχυρο γιγαντιαῖο ἀόρατο χέρι.

Τὸ Ἑλληνόπουλο τρέχει ἀπελπισμένα.

Φτάνει κοντὰ τὴν ὥρα ποὺ τὸ μετάλλιο πουλὶ ἔχει ἀνυψωθῆ στὰ τριάμισα μέτρα. Κάνει ἓνα ἀπεγνωσμένο ἄλμα καὶ τὸ μόνο ποὺ κατορθώνει εἶναι ν' ἀγγίξῃ μὲ τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων του τὸ σύστημα προσγειώσεως τοῦ ἀεροσκάφους.

Κι' ἔπειτα ξαναπέφτει στὴ γῆ.

Κυττάζει μὲ λύσσα τὸ διαβολικὸ μηχανήμα τοῦ Ζανούρ ποὺ ἐξακολουθεῖ ν' ἀνυψώνεται σιγά-σιγά, θριαμβευτικά, ἀπάγοντας τὴν πολύτιμη συντρόφισσά του, τὸ ξανθὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας, τὴ Μαλόα!

Γιὰ μιὰ στιγμή στέκει ἀνίσχυρος.

Ἐπειτα τὸ μυαλό του ἀρχίζει νὰ στριφογυρίζῃ κατεβάζοντας χίλιες ιδέες. Μιὰ ἀπ' ὅλες μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ, χάρι στὶς κληματσίδες, ποὺ κρέμονται σὰν χορτόσκοινα, ἀπὸ τὰ πανύψηλα δέντρα.

Ὁ Τάργκα ἀρπάζει μὲ δύναμι μιὰ.

Τρέχει, κρατῶντας τὴν, σὰν ἄνεμος κι' ἔπειτα δίνοντας μιὰν ἀπίστευτη ὠθησι στὸ κορμί του, τινάζεται στὸν ἀέρα σὰν βολίδα. Διαγράφει ἓνα μεγάλο τόξο κι' ὅταν φτάνει στὸ ψηλότερο σημεῖο τῆς τροχιάς του, ἀρπάζει δεύτερη κληματσίδα.

Ἀπὸ κεί ξαναρχίζει δεύτερο τοξωτὸ ταξίδι, ποὺ τὸν φέρνει σὲ ὕψος ἴσο, μὲ τὸ ὕψος ποὺ ἔχει φτάσει ἐκείνη τῆ στιγμῇ τὸ ἀνυψωμένο μηχανήμα τοῦ τρομεροῦ Ζανούρ!

Αὐτὴ τῆ στιγμῇ ὁ Τάργκα ἀφήνει τὴν κλημασίδα.

Τὸ κορμί του, μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ ἔχει, κάνει μιὰ καμπυλωτὴ τροχιά καὶ πέφτει ἀπάνω στὴ ράχη τοῦ ἐλικόπτερου, μὲ βαρὺ γδοῦπο!

Τὸ ἱπτάμενο σκάφος τραντάζεται.

Ἡ μηχανή του ροχθεῖ πιὸ δυνατά.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο καρφωμένο ἀπάνω του καβαλλητά, προχωρεῖ μὲ τὰ τέσσερα πρὸς τὸ ρύγχος τοῦ μεταλλικοῦ πουλιοῦ. Ἐκεῖ βρίσκεται ἡ θέσι τοῦ πιλότου κι' εἶναι σκεπασμένη, ὄχι μὲ μέταλλο, ὅπως τὸ ὑπόλοιπο σκάφος, ἀλλὰ μὲ κρύσταλλο.

Ὁ Γερμανὸς ποὺ κάθεται στὸ πηδάλιο ἀντικρύζει τοὺς γαλανοὺς αἰθέρες, σίγουρος, πὼς κανένας ἐχθρὸς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν πλησιάσῃ, ἐκεῖ-ψηλά, ποὺ βρίσκεται τώρα, ἀνάμεσα στὴ γῆ καὶ στὸν οὐρανό.

Ξαφνικά, ὅμως, τὰ μάτια του γουρλώνουν.

Οἱ βολβοὶ πετιοῦνται ἀπὸ τὶς κόγχες τους!

Ὁ πιλότος βλέπει μπροστά του, σκυμμένην ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ κρύσταλλο τὴν αὐστηρὴ μορφή τοῦ Τάργκα, μὲ τ' ἀντρίκια του χαρακτηριστικὰ παραμορφωμένα, ἀπὸ

τὴν ἔκφρασι τῆς λύσσας ποὺ τὸν κατέχει! Τὰ μαῦρα μάτια του ἀστράφτουν σὰν κρατῆρες ἠφαιστειῶν, ποὺ ξεχύνουν ποταμοὺς πυρωμένης λάβας!

Τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ Κυρίαρχου τῆς Ζούγκλας, σηκώνεται καὶ ξαναπέφτει, σφιγμένο σὲ γροθιά.

Χτυπάει σὰν ἓνα βαρύτατο σφυρί!

Ὅλο τὸ θολωτὸ κρύσταλλο ποὺ σκεπάζει τὸ ρύγχος τοῦ ἐλικόπτερου κομματιάζεται μὲ πάταγο.

Ὁ Τάργκα πηδάει ἀπ' τὸ ἄνοιγμα μέσα στὸ σκάφος!

Ὁ πιλότος πετιέται ὀρθός, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὸν καιρὸ ν' ἀμυνθῇ, γιατί τὸ Ἑλληνόπουλο μαίνεται κι' ἡ ταχύτητα τῶν κινήσεών του θυμίζει τρομερὴ λαίλαπα. Ἀπλώνει τὰ μπράτσα του καὶ τὰ χαλύβδινα δάχτυλά του ἀρπάζουν τὸν Γερμανὸ ἀπ' τὸν λαιμό. Συσπῶνται, τοῦ πιέζουν τὴν καρωτίδα, τοῦ κλείνουν τὸν λάρυγκα καὶ τὸν κάνουν νὰ κρεμάσῃ ἔξω τὴ γλῶσσα του μιὰ πιθαμῇ!

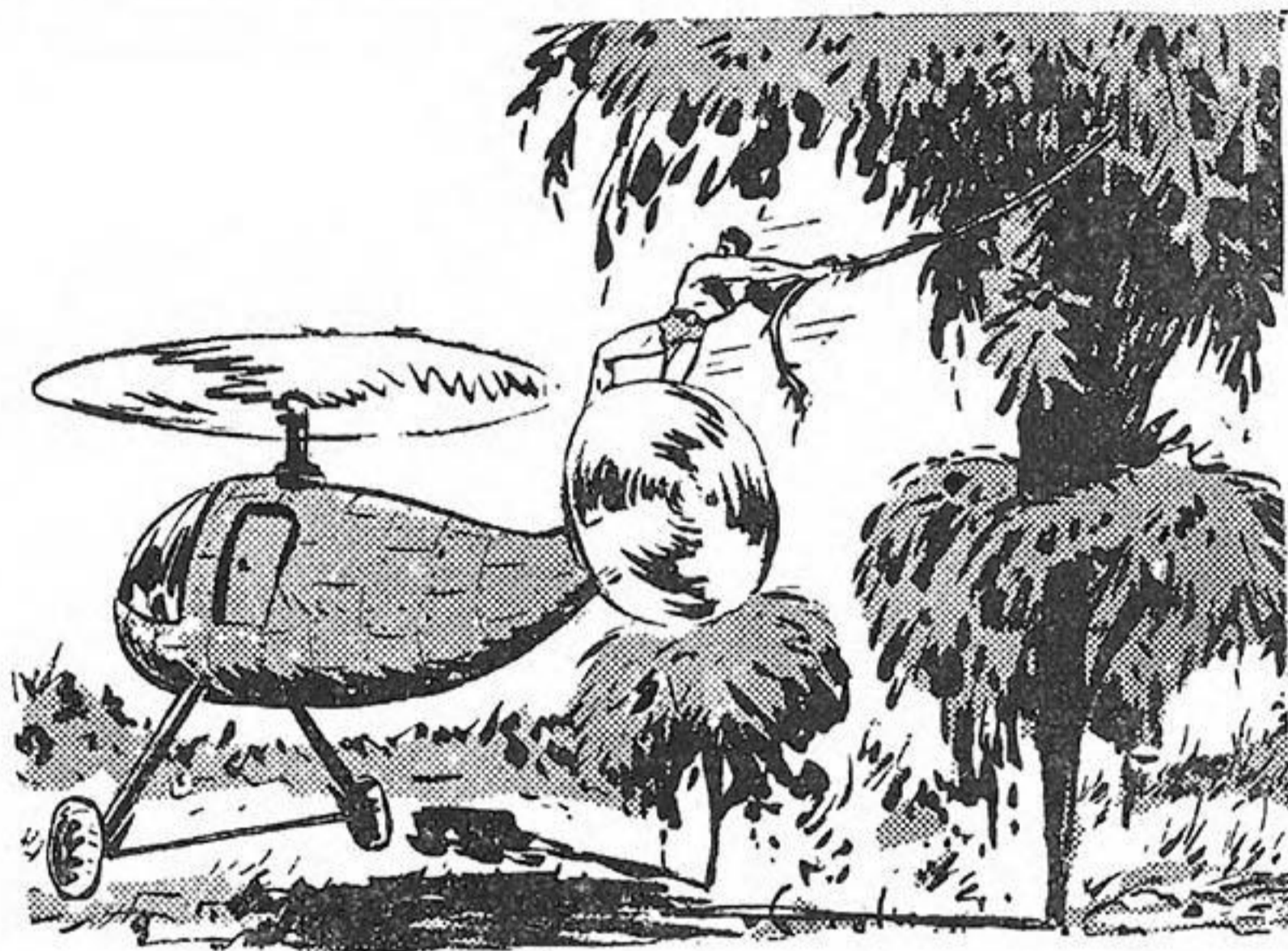
Ὁ Τάργκα νοιώθει ὅλο τὸ βάρος τοῦ Γερμανοῦ, νὰ κρέμεται ἀπὸ τὰ δύο του χέρια.

Τὸν παρατάει κι' αὐτὸς σωριάζεται ἄψυχος, σὰν κουρέλι.

Ὁ Τάργκα κυττάζει τριγύρω του.

Αὐτὰ τὰ μηχανήματα, οἱ μοχλοὶ καὶ τὰ πηδάλια, δὲν τοῦ εἶναι ἄγνωστα. Χάρις στὶς γνώσεις ποὺ πῆρε ἀπὸ μικρός, κοντὰ στὸν γερο-καπετάνιο, τὸν παποῦ του, εἶ-





Τὸ κορμί του, μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ ἔχει, κάνει μιὰ καμπυλωτὴ τροχιά καὶ πέφτει στὴ ράχη τοῦ ἑλικοπτήρου!

ναὶ ἓνας τέλειος πιλότος ἀεροπλάνων καὶ ἑλικοπτήρων. Σκύβει γοργά, ρυθμίζει τὰ πηδάλια, κανονίζει τὸ μηχανομα προσγειώσεως καὶ τὸ ἀεροσκάφος ἀρχίζει νὰ καταβαίνει σιγά-σιγά πρὸς τὴ γῆ!

Καί, τώρα, μένουν οἱ κυρίως ἀντίπαλοί του.

Ἄμέσως τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο ἀνοίγει τὸ μικρὸ πορτάκι, ποὺ χωρίζει τὸν θάλαμο τοῦ πιλότου καὶ χύνεται σὰν λίβας ποὺ καίει καὶ σαρώνει, μέσα στὸ μεγάλο κῆτος τοῦ ἑλικόπτερου!

Δυὸ Γερμανοὶ στρατιῶτες ἀνασηκώνονται μὲ φωνὴ ἐκ-

πλήξεως καὶ τρόμου! Τὸ μόνο ποὺ δὲν εἶχαν φανταστῆ, ἦταν αὐτὴ ἡ ἀπρόοπτη ἐμφάνισις τοῦ τρομεροῦ ἀντιπάλου τους, καταμεσῆς στοὺς αἰθέρες!

Φέρνουν γοργὰ τὰ χέρια τους, πρὸς τὶς πέτσινες θῆκες, στὶς ὁποῖες ἀναπαύονται τὰ περίστροφά τους.

Ἄλλὰ εἶναι πιά παραπολὺ ἀργὰ γι' αὐτούς!

Ὁ Τάργκα στριφογυρίζει σὰν μιὰ τίγρις!

Ἡ χαλύβδινη γροθιά του ἀνεβοκατεβαίνει δυὸ φορές καὶ προσκρούει στὰ κεφάλια τους μὲ ἀφάνταστη δύναμι. Δυὸ ξεροὶ ἀνατριχιαστικοὶ

κρότοι ακούγονται και οι Γερμανοί σωριάζονται με τσακισμένα κρανία!

Ο τρομερός Ζανούρ, που κάθεται στο βάθος του έλικόπτερου, προφταίνει να δει αυτή την άστραπιαία σκηνή. Σκύβει άμέσως, αρπάζει ένα όπλο πολυβόλο που βρίσκεται χάμω, το στηρίζει παρ' όλο το βάρος του άπάνω στο μωδες στήθος του και τραβάει με λύσσα τη σκανδάλη προς τα πίσω! Το σκοτεινό στόμιο του μεγάλου όπλου κυττάζει ίσια τον Τάργκα κι' οι βαρειές σφαίρες του μπορούν να συντρίψουν ακόμα κι' έναν έλέφαντα!

ΚΕΦ. 5. "Όπου ο Άτσίδα τρέμει ένα... σκοτεινό στόμα και αγωνίζεται να το βουλώσει!"

**Α** φήσαμε τον Άτσίδα, μαζί με τη Μαλόα, μέσα στο κήτος του έλικόπτερου.

Ο κωμικός νέγρος αυτή τη φορά είναι περίτρομος. Στην αρχή πιστεύει, πώς οι Γερμανοί τον έρριξαν μέσα στο...στόμα του γιγαντιαίου πουλιού! Έπειτα, όμως, καθώς βλέπει και τον Ζανούρ να μπαίνει μέσα, ήσυχάζει κάπως.

— Μεγκάλο πουλός, μурμουρίζει, όκι τρώει-τρώει Τζανούρ, όκι τρώει-τρώει έμένα!

Ο κτηνώδης Γερμανός χρησιμοποιεί ένα πρόχειρο φαρμακείο, βγάζει γάζες και μπαμπάκια και περιποιείται, στην άλλη άκρη του έλικό-

πτερου, τις πληγές της Μαλόα.

Τα μάτια του Άτσίδα στριφογυρίζουν στις κόγχες τους κυττάζοντας τριγύρω.

Πολύ κοντά του, κοντά στις πατούσες του, έτσι καθώς είναι ξαπλωμένος, βλέπει το σκοτεινό μάτι της κάννης ενός όπλο πολυβόλου, που τον...κυττάζει άπειλητικά!

Ο άστεϊος νέγρος τρομοκρατείται.

— Στόμας!, μурμουρίζει κυττάζοντας με φόβο την κάννη του όπλου. Μαύρος στόμας τρώει-τρώει έμένα!

Ξύνει σκεπτικός την κεφαλα του και, γρήγορα-γρήγορα, κατεβάζει μια σοφή ιδέα.

— Έγκώ, μурμουρίζει, ντώσει έσένα, φάει-φάει έσένα, χορτάσει έσένα, όκι τρώει-τρώει έμένα!

Άνασηκώνεται σιγά - σιγά, άπλώνει το χέρι του και πιάνει μια χούφτα, από ένα σωρό στουπιά, που βρίσκονται εκεί για το καθάρισμα της μηχανής του έλικόπτερου.

Πλησιάζει το στόμιο του πολυβόλου κι' αρχίζει να χώνη μέσα στην κάννη του... στουπί!

Τρομαγμένος από την άπροσδόκητη εμφάνισι του Τάργκα, ο Ζανούρ τον σημάδεύει με το όπλο πολυβόλο και τραβάει τη σκανδάλη!

Ακούγεται ή έκτυσοκρότησις, άλλ' άμέσως έπακολουθεί ένας άλλος κρότος,

πιό τρομερός. Ἡ κάννη, στουμπωμένη καθὼς εἶναι ἀπὸ τὰ στουπιὰ πού τῆς ἔβαλε Ἄτσίδας, δὲν ἀφήνει στὶς σφαῖρες δρόμο νὰ περάσουν! Κι' ἀμέσως ἐπακολουθεῖ μιὰ ἰσχυρὴ ἔκρηξις! Ἡ κάννη κομματιάζεται στὰ χέρια τοῦ Ζανούρ!

Καὶ ὁ Τάργκα, σὰν τίγρις λυσσασμένη, πηδάει ἀπάνω του. Ὁ κυκλώπειος Γερμανὸς ἐπιστρατεύει ὅλες τὶς ἐκπληκτικὲς δυνάμεις πού κρύβει τὸ ὑπερφυσικὸ μυϊκὸ του σύστημα, γιὰ ν' ἀμυνθῆ!

Οἱ γροθιὲς τοῦ Τάργκα τὸν σφυροκοποῦν ἀλύπητα.

Τρεκλίζει, παραπατάει, βλέπει μπροστά του τὸν θάνατο ὀλοζώντανο καὶ κατακυριεύεται ἀπὸ ἀπόγνωσι καὶ λύσσα! Ἀπλώνει τ' ἀριστερό του χέρι, τραβάει τὴ βαρειὰ ἀμπάρα, πού συγκρατεῖ τὴν πλάγια πόρτα καὶ σπρώχνει τὸ σιδερένιο θυρόφυλλο ν' ἀνοίξη!

Ἐπειτα, ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς γροθιὲς τοῦ Τάργκα πού τὸν χτυποῦν σὰν χαλάζι, πέφτει στὰ πόδια του, τ' ἀγκαλιάζει σφιχτὰ καί... ρίχνεται στὸ κενό!

Ὅλ' αὐτὰ γίνονται μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα.

Ὁ Τάργκα συμπαρασύρεται καὶ πέφτει μαζί του!

Στροβιλίζονται κι' οἱ δυὸ στὸν ἀέρα.

Ἡ λύσσα τους εἶναι τόση, ὥστε λησμονοῦν τὸν θάνατο πού τους περιμένει κάτω, στὴ γῆ, κι' ἐξακολουθοῦν νὰ χτυπιοῦνται καθὼς πέφτουν!

Καί, ξαφνικά, ἀκοῦνε γύ-

ρῶ τους ἓνα δυνατὸ παφλασμό! Ὅγκοι νεροῦ τινάζονται πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις! Ἡ τύχη θέλησε νὰ ὀρεθῆ ἀπὸ κάτω τους ἓνα πλατὺ ποτάμι. Πέφτουν κι' οἱ δυὸ στὸ νερὸ καὶ βουλιάζουν σὰν μολύβια! Μὲ τὴν ὄρμη πού ἔχουν, φτάνουν ὡς τὸν βυθὸ κι' ἀμέσως, κινώντας χέρια καὶ πόδια ξαναβγαίνουν στὴν ἐπιφάνεια.

Πρῶτος φτάνει στὸν ἀέρα ὁ Τάργκα.

Κυττάζει γύρω του. Σὲ λίγο ξεφυτρώνει ἀπὸ τὸ νερὸ, σὰν μανιτάρι, τὸ ἀτρίχσ κωνικὸ κρανίο τοῦ Ζανούρ!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο ἀπλώνει τὰ παντοδύναμα μπράτσα του, κλωτσάει μὲ ὄρμη τὰ κύματα καὶ σὰν τορπίλλη χύνεται πρὸς τὸν αἰμβόρο ἀντίπαλό του!

Ὁ Γερμανὸς γρυλλίζει σὰν θηρίο κι' ἀντεπιτίθεται!

Ἀλλὰ ὁ Τάργκα ὑπερέχει κι' ἐδῶ.

Ζυγίζει μὲ τὸ βλέμμα τὴ θέσι τοῦ Ζανούρ, βουτάει ἀστραπιαία στὸ νερὸ, κολυμπάει κάτω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια καί, πρὶν ὁ Γερμανὸς καταλάβῃ τί ἀκριβῶς γίνεται, τοῦ ἀρπάξει σφιχτὰ τὰ πόδια ἀπὸ τοὺς ἀστραγάλους καὶ ξαναβγαίνει στὴν ἐπιφάνεια!

Τὸ ἐκπληκτικὸ κόλπο εἶχε πραγματοποιηθῆ!

Ὁ Ζανούρ χάνει τὴ βάση του, ἀναποδογυρίζει καὶ βρίσκει στὸν ποταμὸ μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ μὲ τὰ πόδια ἀπάνω, γατζωμένα σφιχτὰ στὰ χέρια τοῦ ἀκαταμάχητου Ἑλληνόπουλου!

Τώρα ὁ Τάργκα μαίνεται κυριολεκτικά.

Μὲ τὸ πόδι του κλωτσάει τὸν Ζανούρ στὸ κρανίο.

Ὁ Γερμανὸς ζαλίζεται. Τὸ πελώριο κεφάλι του γέρνει καὶ βυθίζεται μέσα στὸ νερό!

Ὁ Τάργκα ἀναπνέει μὲ ἰκανοποίησι.

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ αἰμοβόρος ἐχθρὸς τῆς Ἀνθρωπότητος καὶ τῆς Ζούγκλας δὲν θὰ γλυτώσῃ!

Λίγο ἀκόμα κι' ὅλα θὰ ἔχουν τελειώσει!

Καί, ξαφνικά, τὸ μάτι τοῦ Τάργκα βλέπει τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ποταμοῦ, μερικὰ μέτρα πιὸ κάτω, νὰ ρυτιδώνεται καὶ νὰ σχηματίζῃ κυματάκια σὲ σχῆμα γωνίας!

Ἕνας πελώριος κροκόδειλος τὸν πλησιάζει ὀλοταχῶς, μὲ τὸ φοιδωτὸ κορμί του κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὸ νερό! Δυὸ λεπτὰ ἀκόμα καὶ τοῦ ρίχνεται μὲ ὀρθάνοιχτα τὰ πελώρια σαγόνια του!

Τὰ μάτια τοῦ Ἑλληνόπουλου ἀστράφτουν!

Ὅλο τὸ μῖσος ποὺ κλείνει στὴν ψυχὴ του γιὰ τὸν Ζανούρ, στρέφεται γιγαντωμένο ἐναντίον τοῦ κροκόδειλου.

Ἐγκαταλείπει τὸν Γερμανὸ στὴν τύχη του.

Βουτάει στὸ νερὸ καὶ χρησιμοποιεῖ τὸ ἀγαπημένο του κόλπο, γιὰ τὴν πάλῃ μὲ τοὺς κροκοδείλους.

Ἔρχεται ἀστράπιαϊα κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιὰ του καὶ κολλάει ἀπάνω τῆς σὰν κάβουρας.

Μὲ τὸ δεξί του χέρι ἀγκαλιάζει τὸ σῶμα τοῦ ἀμφιβίου τέρατος. Καὶ μὲ τὸ ἀριστερὸ τοῦ χώνει στὸ λαιμὸ τὸ κοφτερό του μαχαίρι!

Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ ἔχει ξεμπλέξει.

Ἀνεβαίνει πάλι στὴν ἐπιφάνεια.

Κυττάζει γύρω του. Δὲν ὑπάρχει τίποτα. Μόνον οἱ ἀφροὶ τοῦ ποταμοῦ ταξιδεύουν ματωμένοι.

Ὁ Ζανούρ βρῆκε τὸν καιρὸ νὰ χαθῇ μέσα στὴν πυκνοφυτεμένη περιοχὴ τῆς ζούγκλας!

Ὁ Τάργκα ἀνασαίνει βαθειά, πολὺ βαθειά.

Μὲ λίγες ἀπλωτὲς φτάνει στὴν ὄχθη.

Τὸ ἐλικόπτερο, ἔχει κάτσει ἤσυχα-ἤσυχα, σὰν κλώσσα, στὸ ξέφωτο!

Ὁ Τάργκα τὸ πλησιάζει μὲ λαχτάρια.

Μπαίνει μέσα καί, σὲ λίγο, ξαναβγαίνει κρατῶντας τὴ Μαλόα στὴν ἀγκαλιά του.

Τώρα τὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας ἔχει συνέλθει.

— Μαλόα!, τῆς λέει τρυφερὰ τὸ Ἑλληνόπουλο. Παρὰ λίγο νὰ σὲ σκοτώσῃ τὸ τέρας! Ἐννοια σου, ὅμως... Τὰ βότανα τῆς ζούγκλας θὰ σὲ γιάνουν ἀμέσως!

## ΤΕΛΟΣ

## ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΓΚΑ

# ΤΟ 12

είναι κι' αυτό ένα από τὰ πιὸ συναρπαστικὰ τεύχη τοῦ ἀγαπημένου σας ἥρωος, τοῦ Ἀτρόμητου Ἑλληνόπουλου, τοῦ Προστάτη τῶν Ἀδυνάτων καὶ τῶν Κατατρεγμένων!

Στὴν περιπέτειά του αὐτή, ὁ Τάργκα ἀντιμέτωπίζει

## ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΙ ΤΗΣ ΚΟΜΠΡΑΣ

---

καὶ μάχεται μὲ ἥρωϊσμό καὶ αὐτοθυσία γιὰ νὰ συν-  
τρίψη νέες ἀπόπειρες τοῦ Ζανούρ καὶ νὰ ἐμποδίσῃ  
νέα ἐγκλήματα τοῦ τρομεροῦ καὶ ἀπάνθρωπου κα-  
κούργου μὲ τὴν πέτρινη καὶ διψασμένη γιὰ αἷμα  
καρδιά!

## ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΙ ΤΗΣ ΚΟΜΠΡΑΣ

---

Εἶναι μιὰ περιπέτεια, ποὺ θὰ σᾶς γεμίσῃ ρίγη  
συγκινήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ καὶ θὰ σᾶς χαρίσῃ  
ἀξέχαστες στιγμές!

Ἀγοράστε ὅλοι τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη τὸ τεύ-  
χος τοῦ «Τάργκα» 12!

## ΜΕ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ

# 74

που κυκλοφορεί την έρχόμενη Τρίτη με τον τίτλο

## ΟΙ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΙΝΔΥΝΕΥΟΥΝ

~~~~~

συνεχίζεται ή άδυσώπητη και τρομακτική γιγαντομαχία ανάμεσα στους Προστάτες της 'Ανθρωπότητας και στους 'Εχθρούς του Κόσμου!

Έπειτα από μια Μεγάλη 'Επανάστασι, που οργανώνουν οι 'Υπεράνθρωποι σ' όλες τις χώρες του Κόσμου, οι άνθρωποι έξοντώνουν τους τρομερούς και τερατώδεις εισβολείς, που έχουν έρθει από τον πλανήτη Ποσειδώνα κι' έχουν υποδουλώσει την 'Ανθρωπότητα!

Στον πόλεμό τους έναντίον της Ρεγκίνας και των Δέκα,

## ΟΙ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΙΝΔΥΝΕΥΟΥΝ

~~~~~

άλλα και μάχονται με πείσμα και υπέροχη ανδρεία, προστατεύοντας τη Γη και την 'Ανθρωπότητα!

Το τεύχος 74 είναι μια ασύγκριτη σειρά από άφθαστα επεισόδια, που διαδέχονται το ένα τ' άλλο με κινηματογραφική και συγκλονιστική γρηγοράδα!

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ  
ΤΟΥ ΑΤΣΙΔΑ  
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗ

Κύριος Κοντοστούπος,

Ἐσὺ ὄχι ἄνθρωπο, ἐσὺ στοιχειὸ εἶναι! Ἐσὺ ἔρ-  
τει Ἀφρικανική, παλέψει-παλέψει ἐμένα, ἐγκὼ περι-  
μένει ἐσένα, ἐγκὼ κάνει ἐσένα τούμπανο ξύλο!

Μὰ ἐσὺ ὄχι ἄνθρωπο! Ἐσὺ πετάει-πετάει σὰν  
πουλὶς, ἐσὺ βαράει-βαράει σὰν ἠλέκτρος σφυρὶς, ἐσὺ  
κουτουλάει-κουτουλάει σὰν ρινοκέρας, ἐσὺ κλωτσάει-  
κλωτσάει σὰν ἄγκριος ἄλογκος, ἐσὺ σφίγγει-σφίγγει  
σὰν μεγκάλος χταπόντις!

Ἐγκὼ ὄχι μπορεῖ πολεμάει ἐσένα! Ἐσὺ στοι-  
χειό! Ἐσὺ ἔρτει ἐντῶ, πέσει-πέσει ἐσένα πάνω ἐμέ-  
να, βαράει ἐμένα γροθιάς, βαράει κλωτσιάς, βαράει  
κουτουλιάς, βαράει-βαράει-βαράει!

Ἐγκὼ ὄχι πρόλαβες βαράει ἐσένα! Ἐγκὼ σα-  
στισμένο-ξαστισμένο εἶναι, ἐγκὼ πονάει-πονάει πο-  
λύ, ἐγκὼ ὄχι μπορεῖ βαράει ἐσένα! Ἐγκὼ χτυπήσει  
μόνο φύσα-φύσα κάλαμο ἐσένα, μὰ ὄχι κάνει ἐσένα  
τίποτα! Βέλος ἀπὸ φύσα-φύσα κάλαμο ὄχι τρυπάει  
πετσι ἐσένα!

Τί ἄνθρωπο εἶναι ἐσένα, Κοντοστούπος; Μήπως  
ἐσὺ εἶναι κανένα...Θεό;

Γράψει-γράφει ἐμένα τί εἶναι ἐσένα! Ἄν εἶναι  
Θεὸ ἐσένα, ἐγκὼ ματζέψει-ματζέψει πολὺς φρούτος,  
πολὺς τζαρκάντις καὶ ψάρις, ντώσει ἐσένα, κάνει ἐ-  
σένα ἀγκαπάει ἐμένα!

Ἐγκὼ περιμένει-περιμένει γκράμμα ἐσένα, στὸ  
μεταξὺ ἐγκὼ ὄχι ἔκει ὄρεξος φάει-φάει φρούτος, φάει-  
φάει κρέατος ἐμένα!

Ἐγκὼ πολὺς ντυστυχισμένος ἄνθρωπο, Κοντο-  
στούπος! Πονάει ὅλο σώματος ἐμένα ἀπὸ ξύλο πο-  
λὺς ποὺ ντώσει ἐσὺ ἐμένα!

ΑΤΣΙΝΤΑΣ

# "ΤΑΡΓΚΑ,

Ἑβδομαδιαία Βιβλία  
Ἡρωϊκῶν Περιπετειῶν.

Γραφεῖα: Λέκκα 23  
Ἄριθ. Τηλεφ. 36.373

Ἄριθ. 11.— ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται στὰ γραφεῖα μας, πού εἶναι ἀνοικτὰ κάθε μέρα 9—1½ καὶ 5—7, ἐκτὸς τοῦ ἀπογεύματος τῆς Τετάρτης.

Διευθύνσεις: Οἶκον. Δ)τῆς: Γεώργιος Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.  
Ἀρχισυντάκτης: Στέλιος Ἀνεμοδουράς, Λ. Θησέως 323. Προϊστάμενος τυπογραφείου: Γεώργιος Γεωργαλάς Μεγίστης 19.

## ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- |                               |                               |
|-------------------------------|-------------------------------|
| 1) Ὁ κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας.  | 6) Τάργκα, ὁ Λευκὸς Σίφουνας. |
| 2) Ἡ σπηλιὰ μὲ τὰ Διαμάντια.  | 7) Μονομαχία Βασιλέων.        |
| 3) Ζούμπο, ὁ Ἱερὸς Ἐλέφαντας. | 8) Συναγερμὸς στὴ Ζούγκλα.    |
| 4) Ὁ φύλακας τῶν Θησαυρῶν.    | 9) Ζανούρ ὁ προδότης          |
| 5) Μαλόα, τὸ Κορίτσι-Τίγρις.  | 10) Στὴ φωλιὰ τοῦ Ζανούρ      |
|                               | 11) Ἰπτάμενος Τρόμος          |

## ΟΙ ΤΟΜΟΙ

Τοῦ «Τάργκα» καὶ τοῦ «Ἵπερανθρώπου»

Μὲ τὸ τεύχος 8 τοῦ «Τάργκα» καὶ 72 τοῦ «Ἵπερανθρώπου» συμπληρώθηκαν ὁ 1ος καὶ ὁ 9ος τόμος τῶν ἀγαπημένων σας περιοδικῶν.

Ἡ Διεύθυνσις, θέλοντας νὰ προσφέρῃ πάντα κάτι καλύτερο στοὺς ἀναγνώστες μας, ἀποφάσισε νὰ δένη στὸ ἐξῆς τοὺς τόμους μὲ πολυτελεῖς πανόδετο καὶ χρυσοτυπωμένο δέσιμο! Καμμιά ἐπιβάρυνσις τῆς τιμῆς δὲ θὰ γίνῃ! Δηλαδή, γιὰ τὴ βιβλιοδεσία, θὰ πληρώνετε στὸ ἐξῆς 5.000 δραχμὲς καὶ θὰ ἀποκτᾶτε ἕναν καλλιτεχνικὸ τόμο πού θὰ σᾶς γοητεύῃ μὲ τὴν ἐμφάνισί του!

Φυσικά, οἱ παλαιότεροι τόμοι θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ δένωνται ὅπως πρὶν καὶ μὲ τὴν ἴδια τιμὴ (5.000 δραχμὲς).

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ σας σᾶς ἀναγγέλλει ἐπίσης ὅτι πολὺ σύντομα τὰ γραφεῖα μας θὰ ἐγκατασταθοῦν σὲ νεόχτιστο κεντρικὸ μέγαρο. Ὅταν θὰ γίνῃ αὐτό, δὲ θὰ σταματήσουμε οὔτε στιγμή νὰ προσφέρουμε νέες εὐχάριστες ἐκπλήξεις στοὺς ἀναγνώστες μας!



